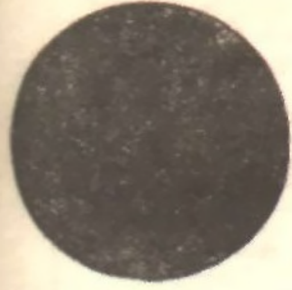
ANT

Haftalık Dergi • 6 Ocak 1970 • Sayı 158 • 150 Kuruş



Bilimsel sosyalist teorinin öncülüğünde "ideoloji ve örgüt birliği„ne doğru...



NE YAPMALI?

● biri ●











28 aralık

☐ Memurlar yürüdü

Türkiye Personel Sendikaları Konfederasyonu'na bağlı 11 kamu personeli sendikasının düzenledikleri miting Hürriyet Meydanında başlamış, Sultanahmet Meydanı'na kadar yapılan yürüyüşle sona ermiştir. 5 binden fazla memurun katıldığı mitingte konuşmacılar, memurların bugün içinde bulundukları çalışma şartlarını, ekonomik bunalımlarını anlatmışlar, hükümetle yapılan temaslar sonucunda kamu personelini kişiliğine kavuşturucu sosyal ve ekonomik koşullar sağlanmadığı takdirde alınan «genel boykot» kararını uygulayacaklarını açıklamışlardır

☐ Siyonizme karşı

Filistin Gerilla Lideri Yasir Arafat, Cezayir'de «Filistin'i Destekleyen Uluslararası Komiteler» Kongresi'nde yaptığı konuşmada, Ortadoğu savaşının başlangıcından bu yana 6 bin Filistin'linin İsrail kuvvetleri tarafından napalm bombaları veya işkence ile öldürüldüğünü açıklamıştır. Arafat, Filistin Kurtuluş Cephesi'nin yahudilere düşman olmadığını, sadece kapitalizmin bir aleti olan siyonizmle mücadele ettiklerini belirtmiş, halen İsrail hapishanelerinde 1.700'ü kadın olmak üzere 16.790 Filistinli bulunduğunu söylemiştir.



Baykam'ın oyunu

Hürriyet Grubu'nun ağır saldırısı karşısında ortaklarını uyutmak üzere Spor ve Sergi Sarayı'nda gayriresmi bir toplantı düzenleyen Hastaş patronu Baykam, oyununu başarıya ulaştırmış, 2,5 saat süre ile sadece kendisi konuşarak hiçbir ortağa söz hakkı tanımamıştır. Ancak bu da Hastaş'ın krizini giderememiş, bu ana kadar kendisini destekleyen idare meclisi üyeleri Muzaffer Aşkın ve Hikmet Savaş da bu defa Baykam'a cephe almışlardır

☐ Japon seçimleri

*Geçen sayıdaki tahminimizde de belirttiğimiz gibi, Japonya'da yapılan genel seçimleri, Amerikan kuklası Başbakan Eisaku Sato'nun lideri bulunduğu Liberal Demokrat Parti kazanmıştır. İştirakin çok düşük olduğu seçimlerde Sato'nun partisi yüzde 54.37 oranında oy almış, ana muhalefeti teşkil eden Sosyalist Partisi'nin milletvekili sayısı 135'den 95'e düşmüş, buna karşılık Komünistlerin oyları önemli oranda artmıştır. Sosyalistlerin iç bölünmelerinin de etkisiyle alınan bu sonuçtan sonra Sato, haziranda süresi dolacak olan Amerikan - Japon **Pakti'nı yenileyeceğini açıklamıştır.***

29 aralık

☐ Amerikan raporu

Amerikan polisi, siyasi polisten aldığı belgelerden yararlanarak 6. Filo'nun İzmir'e gelişi sırasında gençliğin ve diğer devrimci güçlerin düzenlediği protesto hareketleriyle ilgili bir gizli rapor hazırlamıştır. Raporda, 6. Filo'yu protesto eden kişilerin «komünizm hayranı» oldukları, olayların aslında önemsiz olduğu, fakat bazı gazete ve dergiler tarafından büyütülerek kamuoyuna yansıtıldığı ileri sürülmektedir. Rapora ayrıca, gençlerin poliste sorguya çekilmeleri sırasında Amerikan polisinin çektiği film ve fotoğraflar da eklenmiştir. İzmir'deki NATO 6. ATAF Karargâhı'nın hazırladığı bültende de, «tarihi komünizm düşmanlığının Türkiye'yi NATO'nun en güçlü kalelerinden biri yaptığı» ileri sürülmektedir.



☐ Arap ihtilal cephesi

Rabat Toplantısı'nın fiyasko ile sonuçlanmasından sonra Sudan askeri rejimi lideri General Cafer El Nimeyri, Mısır, Libya ve Sudan arasında askeri, siyasi ve ekonomik bir ittifak kurulduğunu açıklamıştır. Nimeyri, Nasır ve Libya'nın kuvvetli adamı Albay Gaddafi arasında Batı Trablus'ta yapılan «Küçük Zirve Toplantısı» sonunda Kahire, Batı Trablus ve Hartum'da yayınlanan ortak bildiride, bu üç devletin başkanlarının her dört ayda bir düzenli toplanacakları belirtilmekte ve İsrail karşısında bir «Arap İhtilal Cephesi» kurulduğu açıklanmaktadır.

☐ Kitap beraat etti

Öncü Kitabevi'nin yayınladığı «Sovyet Şairleri Antolojisi» adlı eser için iki yıl önce 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan dâva beraatle sonuçlanmıştır. 67 Sovyet şairinin eserlerinin yeraldığı bu antolojideki şiirleri Nazım Hikmet, Atilla Tokatlı, Ülkü Tamer, Cemal Süreya, Lel Starastov, Hasan İzzettin Dinamo, Erdoğan Tokatlı ve Nevzat Üstün çevirmişlerdi.

Açlık tehlikesi

Kuraklık dolayısıyla Türkiye açlık tehlikesi karşısındadır. Daha önce 600 bin ton olan buğday ithali, Sonora fiyaskosundan sonra 1969'da 850 bin tona çıkmıştır. 1970'te ise 1 milyon ton buğday ithaline ihtiyaç duyulacaktır. Açlık konusunda ilk alarm Siirt'in Şırnak Bucağı'ndan gelmiş, acele buğday yardımı istenmiştir.

30 aralık

☐ Peru'da millileştirme

Ülkedeki Amerikan petrol şirketlerini millileştirerek ülkesinin ekonomik bağımsızlığa kavuşması için ilk adımı atan askeri Peru Hükümeti, yeni bir kararname yayınlayarak Peru gazetelerinin de millileştirilmesi yolunda ilk adımı atmıştır. Kararnamede basın hürriyetinin özüne dokunulmayacağı, ancak Peru'da doğmuş olan ve bu ülkede ikamet eden kişilerin gazete çıkarabilecekleri belirtilmektedir.

Yılın korsanlığı

Füze atabilecek yapıda beş hücumbot, Cherbourg limanından İsrail'li modern korsanlar tarafından kaçırılmıştır. Gemilerin Fransa tarafından «Starboat Oil» adındaki bir kumpanyaya ticari amaçlarla satıldığı, bu kumpanyanın hisse senedlerinin çoğunluğunun bir museviye ait olduğu, onun da gemileri İsrail'in emrine verdiği anlaşılmıştır. Arap halklarına karşı emperyalizmin maşası İsrail'in gücünü artırmak amacıyla girişilen bu manevradan dolayı işbirlikçi Pompidou Hükümeti sorumluluk kabul etmemekteyse de, Fransız Komünist Partisi, Fransa ile İsrail arasında yüksek kademede bir işbirliği olduğunu açıklamış, İtalya Komünist Partisi'nin organı L'Unita da, kaçırılan hücumbotların 6. Filo ve İsrail gemilerinin himayesinde İsrail'e getirildiklerini bildirmiştir.

☐ Vietnam'da katliam

Vietnam'da yeni bir katliam meydana çıkarılmış, Binh Duong Köyü'nde 240 sivilin Amerikan askerleri ve müttefikleri tarafından süngülenmek, diri diri yakılmak, sığınakları dinamitlenmek suretiyle katledildiği açıklanmıştır

☐ Yeni Amerikan oyunu

«Investment Overseas Service (IOS)» adlı Amerikan şirketi, yurt dışındaki Türkiye'li işçilerin tasarruflarından çıkar sağlamak üzere kampanya açmıştır. IOS'nin Türkiye doğumlu patronu Cornfield ile Avrupa'daki yönetmeni Dr. Mende, daha önce İspanyol ve İtalyan işçilerinin tasarruflarına göz dikmişse de, İtalyan ve İspanyol hükümetleri zamanında müdahale etmişlerdir. Şimdi de bazı bilinçsiz öğrenciler ve tercümanlar aracılığıyla ve parlak vaadlerle Türkiye'li işçilere propaganda yapılmakta. 10 bin dolar yatıranlara 10 yıl sonunda iki misli kâr vaadedilmektedir. Oyun tuttuğu takdirde işçilerimizin Alman bankalarındaki 3,5 milyar marklık tasarrufları da emperyalizmin çıkarına kullanılmış olacaktır.

☐ Devrimciler kazandı

İstanbul Üniversitesi'ne bağlı dört fakültede yapılan öğrenci temsilciliği seçimlerini devrimci adaylar kazanmışlardır. Sağcı adayların oylarına oranla ezici bir çoğunluk sağlayarak temsilciliğe seçilenler, Hukuk Fakültesi'nde Cavit Kavak ve Kaşif Ongunyurt, İktisat Fakültesi'nde Selçuk Öğrendil ve Haluk Altunç, Edebiyat Fakültesi'nde Feridun Şakar ve Vural Yıldırımoğlu, Fen Fakültesi'nde ise Cemil Gök ile Gülderen Sıklet'tir.

31 aralık

☐ Üniversitelere baskı

Milli Eğitim Bakanlığı bütçesinin görüşülmesi sırasında, üniversitelerin ödeneklerinin AP'li çoğunluk tarafından reddedilmesi üzerine Ege Üniversitesi Rektörü Mustafa Uluöz, Diyarbakır Tıp Fakültesi Dekanı Sabahattin Payzın ile Adana Ziraat Fakültesi Dekanı Meclis Bütçe Komisyonu'nu terketmişlerdir. AP'liler peşin hükümlü olarak ve raporlar daha okunmadan üniversite ihtiyaçlarını reddetmişlerdir.

☐ Şike muhalefet

CHP eski parti meclisi üyesi ve Türk Hukuk Kurumu Başkanı Muammer Aksoy, bir basın toplantısı düzenleyerek başta Ecevit olmak üzere CHP yöneticilerinin rejim konusundaki tutum ve «endişelerinde devekuşuna benzediklerini» belirtmiş, Ecevit'in başbakan olabilmek için her türlü tavizi verdiğini söylemiş ve CHP'yi bugünkü tutumu ile AP paralelinde tam bir «şike muhalefet» olarak nitelemiştir. CHP Genel Sekreteri Ecevit ise, son olaylar ve grup konuşmalarının eleştirisi ile ilgili olarak düzenlediği basın toplantısında, CHP'nin «bir sol ihanetine uğradığını» ileri sürmüş, «bu ihanetin devam etmekte olduğunu» ifade ederek, «Aşırı sola karşı, sosyal ve ekonomik alanda adalet sağlayıcı, özgürlükleri tamamlayıcı tedbirlerin alınmasını» istemiştir.

Sol'un ihanetine uğradığını iddia eden Ecevit'e sormak gerektir: CHP ne zaman sol olabilmiştir ki, Sol'un ihanetine uğrasın. Olsa olsa Türkiye'de Sol, CHP'nin sabotajına uğramıştır!



1 ocak

□ Yeni holding

DEVA, TÜRKSAN, HASTAŞ ve Hürriyet holdinglerinden sonra Amerika'daki Türkiye'li mühendis ve doktorların teşebbüsüyle yeni bir holding kurulmaktadır. Küçük tasarruf sahiplerinin tasarruflarını büyük sermaye emrinde kullanmak amacı güden ve "halka açık" sloganı ile bu amacını gerçekleştirmekte olan holdinglerin yenisi, "Yatırımlar Anonim Şirketi" adını alacaktır. Bu holding, Detroit ve civarındaki Türkiye'li 16 mühendis ve doktor tarafından kurulan "Turkish Amerikan Şnvestment Club" (TAIC) tarafından tezgahlanmakta, hareketin öncülüğünü de, bir süre önce Türkiye'ye gelerek çeşitli temaslarda bulunan Dr. Baha Önder yapmaktadır.

□ Ortak Pazar'a hayır!

Tarım sektöründen sonra sanayiciler de Türkiye'nin Ortak Pazar'a girmesinin yarar değil, zarar getireceği gerçeğini ifade etmektedirler. Ege Bölgesi Sanayi Odası'nın hazırladığı raporda, Türkiye'nin Ortak Pazar'a katılması halinde sanayiinin baltalanacağı, ayrıca Ortak Pazar bünyesinde Türkiye'nin çalışmalarının baltalanmakta olduğu belirtilmiştir. Öte yandan Milli Hareket Partisi'ne mensup gençler de duvarlara yazılar yazarak "Ortak Pazar'a Hayır" kampanyası açmışlardır. MHP'li gençler ayrıca, doğum kontroluna da şiddetle karşı çıkmaktadırlar.

2 acak

□ Yunanistan'a yardım!

Yunanistan, Avrupa Konseyinden ihraç edileceğini anlayarak çekildikten sonra Amerika'ya daha çok yanaşmıştır. Amerika ise, işbaşına getirdiği mutemed albaylarının hükümetine yeni yaryardımlar yapmaktan kaçınmamaktadır. Amerika'nın kendi yönetimindeki NATO'nun sadık bir ülkesi olan Yunanistan'a yeniden ağır silahlar vereceği, «New York Herald Tribune Gazetesi» tarafından açıklanmıştır. Bu yardımın, hem Amerika — Türkiye, hem de Kıbrıs sorunu dolayısıyla Türkiye'yi hasım durumda olan Yunanistan ile Türkiye arasındaki ilişkiler yönünden, önemli etkileri beklenmektedir.

> **İşte Tablo**
>
> **Sağlık Bakanlığı Hıfzıssıhha Okulu'nun nüfus araştırması, sonuçlarına göre, 8 ve daha büyük yaştaki nüfusun yüzde 47'si okuma yazma bilmemektedir. 25 yaşından büyük olan nüfusun ise ancak yüzde 18'i ilkokul bitirebilmiştir.**

□ Full-Time fiyaskosu

1966 *yılında başalayan ve bazı devlet hastanelerindeki doktorları kapsayan full-time (tamgün) çalışma uygulamasından vazgeçildiği ve doktorların muayenehane açmakta serbest bırakıldığı Sağlık Bakanı tarafından açıklanmıştır. Bu sonuç, düzen kökünden değişmedikçe, göstermelik reform tedbirlerinin işlemeyeceğini bir kez daha göstermektedir.*

3 ocak

□ TUSLOG'da infilak

İstanbul'da Türkiye İşverenler konfederasyonu binasındaki infilakten sonra, Zincirlikuyu'da bulunan TUSLOG Merkezi'nde de bir patlama olmuş, patlama sonuca bina önünde bulunan Amerikalılara ait bir araç da hasar görmüş, binanın camları kırılmıştır. Binaya molotof kokteyli atıldığı tahmin edilmektedir. Siyasi polis olay hakkında açıklama yapmaktan kaçınmıştır.

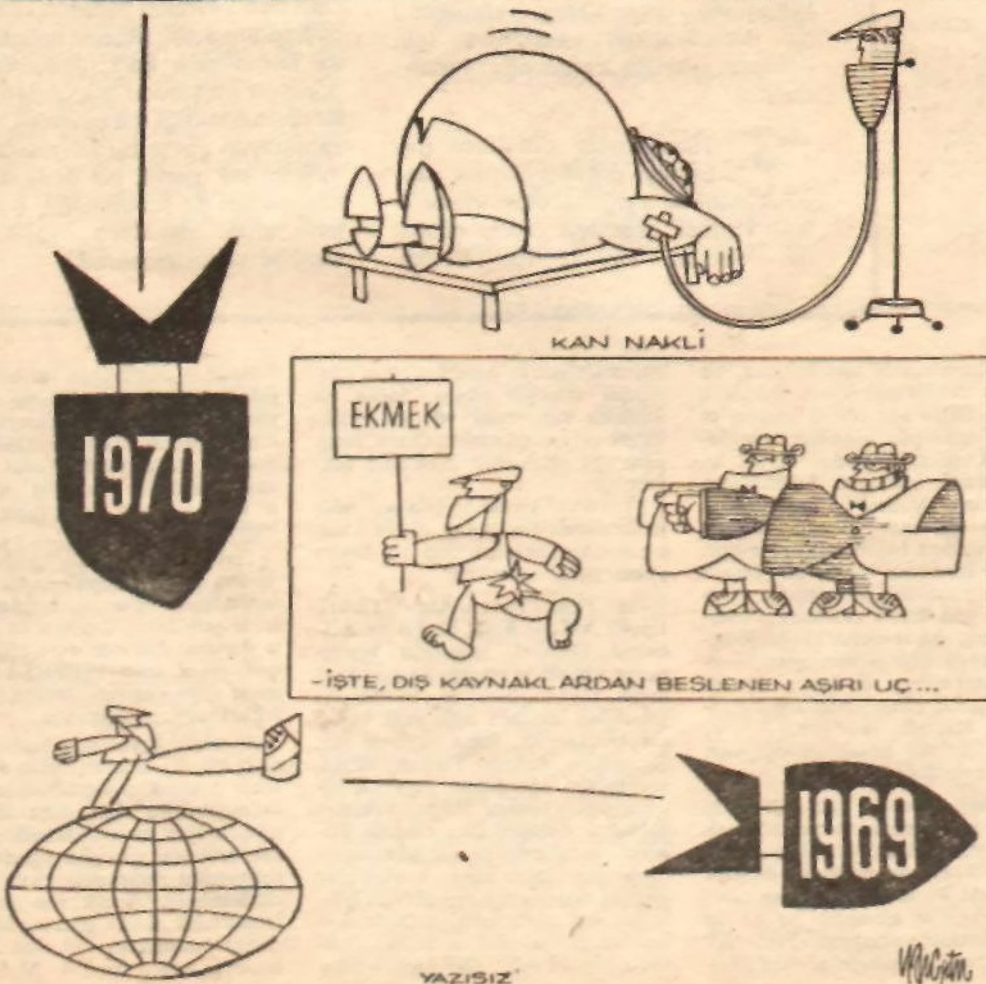
□ İzmir'de boykot

Ege Üniversitesi Mühendislik Bilimler Fakültesi öğrencileri, fakültenin kurucusu ve dekanı Prof. Kemal Karhan'ın Ortadoğu Teknik Üniversitesi Rektörlüğün'e tayinini protesto etmek üzere boykota gitmişler ve okul binasını işgal etmişlerdir. Öğrenciler, Prof. Karhan'ın kendi fakültelerinde kalmasını istemektedirler. Öte yandan, okullarının akademi haline getirilmesini isteyen Yüksek Denizcilik Okulu öğrencilerinin 26 gün sürdürdükleri boykot sona ermiştir.

□ Agnew Vietnam'da

Vietnam'da ölen Amerikan askerlerinin sayısının 40 bine vardığı açıklanırken Amerika Başkan Yardımcısı Spiro Agnew ani olarak Vietnam'a gelmiş ve kukla Vietnam Hükümeti ile görüşmelere başlamıştır. Daha önce Filipinler'deki Amerikan kuklası Marcos ile görüşen, Vietnam'dan sonra da kukla Çan Kay Şek'le görüşecek olan Agnew'in gezisi, kahraman Vietnam halkı karşısında ağır bir hezimete uğrayan Amerika'nın Uzakdoğu politikasında önemli değişiklikler olabileceği ihtimalini kuvvetlendirmektedir.

GÖZ GÖRE — YALÇIN ÇETİN



HAFTANIN YORUMU — DOĞAN ÖZGÜDEN

Zaaf değil, dinamizm!

SOL'UN kavram kargaşası ve dağınıklık içinde eskittiği bir yılı, işçi sınıfı kendi kanıyla noktaladı. Artık Türkiye'nin sınıf mücadeleleri tarihinde yeni bir sayfa açmak, daha ileri saflara cesaretle atılmak zamanıdır. Toplumdaki kaynaşmalardan tedirgin Filipin demokrasisi havarileri, Sol'un 1969 yılında yaşadığı kavram kargaşasını ve iç mücadeleleri zaaf alameti sayarak, «24 *saat harekatı*»ndan dem vurmağa başlamışlardır. Kapalı kapılar ardında «*aşırı uçları temizleme*» perdesi altında Türkiye'deki anti-emperyalist ve sosyalist hareketi hançerleme hesapları yapılmaktadır. Milli Güvenlik Kurulu toplantılarında «*aşırı uçları elbirliğiyle tasfiye*» için AP-CHP koalisyonu salık verilmekte, iktidarın kolluk kuvvetleri sokak aralarında, çalışma yerlerinde, özel konutlarda «*devrimci avı*»na girişmekte, devlet hiyerarşisinin en yüksek makamında oturan zat, yeni yıl kutlama mesajı adı altında işçi sınıfı ideolojisinin savaşını verenleri «*vatana ihanet*»le suçlamağa kalkışmaktadır. Ve nihayet, soygun ve talan ideolojisini vatanseverlik sayan bir mutlu azınlık, 69'u 70'e bağlayan gece milyonlar dansı yapmağa hazırlanırken, surların ötesinde işçi sınıfının hak savaşı veren yiğit çocukları, hayatlarını korumaları için nafakalarından kesip vergi ödedikleri üniformalılar tarafından kurşunlanmaktadır.

YENİ yıla girerken görünüş odur ki, Türkiye'de sınıf mücadelesi artık keskin noktalara sürüklenmektedir. Bugün patrona karşı ekonomik mücadele veren işçiler, karşılarında patron adına kendilerine kurşun sıkan, cop sallayan üniformalıları gördükçe, elbette temel çelişkiyi farketmeğe başlayacaklardır. Bu aşamada işçi sınıfına siyasi bilinç götürmek, kurtuluşlarının kişileri değil, bürokratik mekanizmayı kontrolunda bulunduran burjuva sınıfını altetmeğe bağlı olduğunu işçilere anlatmak sosyalistlerin görevidir. Bir yıldır kavram kargaşası ve iç mücadeleler içinde zaafa sürüklenmiş görünen, bu görünüşleriyle emperyalizme, egemen sınıflara ve siyasi temsilcilerine teröre gitmek cesareti kazandıran sosyalistler, bu tarihi görevi yerine getirebilecek durumda mıdırlar? Toplumcu mücadelenin diyalektiğini göremeyenlerin bu soruya olumlu cevap vermeleri imkansızdır. Ama görüntülere kanmayıp sosyalist hareketin iç dinamiğini yakalayabilenler, 1970'e umutla bakabilirler. Bir yıldır Sol'u zaafa uğratır görünen kavram kargaşası ve iç mücadeleler, aslında bir oluşumun tabii tezahürleridir. Tek sol örgütün yönetimine tebelleş olmuş oportunist takım hariç, tüm sosyalistler, yıllardır ısrarlı bir arayış içinde sosyalizmin bilimini öğrenmeye, kendilerini devrimci teorinin ilkeleriyle teçhiz etmeğe çalışmaktadırlar. Bu arayış içerisinde şüphesiz kavram kargaşası da, iç çekişmeler de, olacaktır.

BÜTÜN bu çekişmelere, suçlamalara, kargaşaya rağmen, yeni yıla girerken temel ilkelerde bir birliğe, bütünlüğe yaklaşılmaktadır. Bu yaklaşımda, birbirlerine ne kadar karşı görünürlerse görünsünler, Sol'un, oportunistler hariç, bütün gruplarının olumlu katkısı vardır. Çatışmalar, hiç şüphesiz, bundan sonra da sürüp gidecektir. Devrimci teorinin temel ilkelerinde tam bir beraberliğe varılsa bile, ondan sonra Türkiye gerçeklerinin saptanmasında ve ilkelerin bu gerçeklere uygulanmasında yeni yeni görüş ayrılıkları, yeni yeni çatışmalar belirecek, stratejik ve taktik meselelerde anlaşmazlıklar olacaktır. Bir sosyalistin bu çatışmalardan dolayı karamsarlığa kapılıp işçi sınıfına bilinç götürme, onu örgütlendirme çabalarından kaçması, devrimcilikle bağdaşamaz. Gerçek bir sosyalist, gerçek bir devrimci, her çatışmayı olumlu yanıyla ele alıp yeni sentezlere gitmek, daha ileri atılımlar yapmak zorundadır. İç çatışmalardan yoksun, durağan bir hareket, hayatiyetini kaybetmiş, ölüme mahkum olmuş demektir. Bu bakımdan, egemen sınıflara ve siyasi temsilcilerine Sol'un zaafı olarak görünen şey, aslında Sol'un iç dinamizmi, hayatiyetidir.



İDEOLOJİLERE MEYDAN OKUYAN SUNAY
—Ya özel teşebbüs ideolojisi ne olacak?—

İhanet Koalisyonu Nihayet Resmi Safhaya Giriyor!

Geçen yaz aylarından beri Amerika'nın rejisörlüğünde tezgahlanmakta olan ve gelişmeleri zaman zaman ANT'ta ayrıntılı olarak açıklanmış bulunan AP-CHP arasındaki **«ihanet koalisyonu»**nun gerçekleştirilmesi için son günlerde yoğun çalışmalara girişilmiştir.

Çeşitli yöneticilerini Amerika'ya göndererek **«koalisyon icazeti»**ni alan CHP'nin seçimlerden önceki hesabı, Demirel yönetimini çeşitli biçimlerde yıpratıp tek başına iktidara gelemeyecek duruma düşürmek olmuştur. İnönü'nün Bayar'ı kuyudan çıkarma teşebbüsüne bu amaçla girişilmiş, eski DP oyları için başka alternatifler yaratılarak AP'nin oylarının parçalanması düşünülmüştür.

Ancak Demirel yönetimi, bütün engelleme ve bölme çabalarına rağmen, Amerika'nın desteğini de tamamen yitirmediğinden, ustaca bir oyunla, İnönü'nün manevrasını boşa çıkartmış ve büyük çoğunlukla tekrar parlamentoya girmeğe muvaffak olmuştur.

Ne var ki, **«tek başına iktidar»**, Amerika'nın ve yerli işbirlikçilerinin Türkiye'de arzuladıkları istikrar ve huzur(!) ortamını yaratmamış, AP içinde güçlü bir grup teşkil eden **«sağ»** ile, parlamentodaki temsilcilerini büyük ölçüde kaybetmekle birlikte parlamento dışında muhalefetini aynı şiddette sürdüren **«sol»** etkin birer güç olarak huzur(!)cuların karşısına dikilmişlerdir.

Bir yandan Anadolu burjuvazisi adına hareket eden eski Odalar Birliği Başkanı Prof. Necmettin Erbakan, öte yandan kabine dışı bırakılan **«Bilgiççiler»**, yeni yasama dönemi başlar başlamaz, Demirel'in karşısına geçmişler, **«dosyalı muhalefet»**e başlamışlardır. Bu muhalefet hareketi, giderek, AP grubunda bir bölünme yaratacak, AP'nin tek başına iktidarını sarsacak düzeylere ulaşmıştır.

Öte yandan, **«sol»**un parlamentoda temsili imkanı kalmaması karşısında parlamento dışı sol muhalefet daha büyük ağırlık kazanmıştır. Son zamanlara kadar CHP'yi içten ele geçirme hesapları içinde zigzaglar çizen **«Sol Kemalistler»** de parti içinde popülizmin ağır basması üzerine CHP yöneticilerini şiddetle eleştirmeğe, özellikle partinin genç kesimini etkileyerek üst kademeleri yıpratmağa başlamışlardır.

Bir zamanlar **«Sol Kemalistler»**in gözbebeği olan Ecevit, bu muhalefet karşısında altyapı devrimlerinden ve kitleyle bağ kurmaktan söz ederek eski destekçilerini karşısına almış, halktan kopuk ve **«tepeden inmeci»** damgası vurmuştur. «Sol Kemalist»lere yöneltttiği eleştirilerin doğru yanları olmakla birlikte, bunları sosyalizmin bilimi ışığında geliştiremediği ve geliştirmesi de beklenemeyeceği için bu **«popülist»** tutumuyla AP'nin çizgisine sürüklenmiştir.

Aslında, muhalif göründüğü partinin çizgisine sürüklenen sadece CHP değildir. AP, daha doğrusu Demirel de, parti içindeki **«sağ»**a karşı takındığı tavırla, **«laiklik»**ten dem vurmağa, **«sosyal reformlar»**dan söz etmeğe başlamıştır. O kadar ki, Demirel, seçimden sonra komutanlarla yaptığı bir konuşmada, CHP'nin **«ortanın solu»** programı içerisinde önerdiği sosyal reformları bu dönemde AP'nin gerçekleştireceğini, birçok çevrelerde tepki yaratsa da, bu reformları gerçekleştirmeğe hazır olduğunu, bu dönemin, kendisi için son başbakanlık dönemi olacağını açık açık söylemiştir

Böylece gerek Demirel, gerekse İnönü-Ecevit ikilisi düşünce olarak aynı çizgide buluşmuşlardır:

«Aşırı uçlar» olarak nitelenen sağ ve sol'a vurmak, emperyalizmin güdümündeki çıkar düzenini birtakım sözde reformlarla sürdürmek...

Fiilen gerçekleştirilen bu «Koalisyon» Erbakan hareketinden ve soldan çekinen işbirlikçi burjuvazi ile ordunun alt kademelerindeki ilerici eğilimlerden tedirgin olan yüksek komutanlar ve nihayet Çankaya tarafından da olumlu karşılanmıştır.

Bu destekten cesaret alan **«koalisyon»**un CHP kanadı, kendi bünyesinde temsilcileri olmamakla beraber genç tabanı etkileyen **«aşırı sol»** ve **«sol kemalistler»**e karşı ağır bir saldırı kampanyasına girişmiş, İnönü ilk defa büyük bir seviyesizliğe sürüklenerek solcuları **«serseriler»**, **«haytalar»** diye nitelendirmiştir. Daha sonra da, bu unsurların **«24 saatlik»** bir operasyonla bertaraf edilebileceğini belirterek iktidara yeşil ışık yakmıştır. Ancak, CHP **«sol»**a karşı kesin tutum takınırken, Demirel'i de **«sağ»**ı temizlemeğe davet etmiştir.

İnönü'den alınan icazet üzerine Demirel iktidarı, bütün polislerini seferber ederek **«Sol»**a karşı terör kampanyasına girişmiş, iş, müteakip sayfalarımızda açıkladığımız gibi, işçi kurşunlatmağa kadar vardırılmıştır.

Demirel için bugün asıl sorun, İnönü'nün 24 saatte temizlenebileceğini söylediği **«sol»** değil, kendi partisinin bünyesine dalbudak salmış olan **«sağ»**dır.

Demirel, kendi kontrolü dışındaki **«sağ»**ı temizlemeğe dünden hazırdır. Fakat bir yandan Erbakan'ın Odalar Birliği meselesinde ağır basması, bir yandan da «Bilgiççiler»in yolsuzluk dosyalarından söz ederek kendisi ve çevresi hakkında şüpheler uyandırması, Demirel'in **«sağ»**ı derhal temizlemesini imkansız kılmaktadır. Bunun için Demirel bir kombinezon hazırlayarak önce yolsuzluk dosyalarının icabına bakmayı planlamıştır. Önce **«kendinden emin bir insan»** tavrıyla yolsuzluk iddialarının görüşülmesi için kendi adamlarını seferber etmiş, fakat iddia sahibi Kılıçoğlu kendi önergesinin görüşülmesinde ısrar edince, bu önerge üzerine önceki pazar günü görüşmeyi kabullenmek zorunda kalmıştır.

Kılıçoğlu'nun yolsuzluk dosyaları şu üç konudadır:

☐ 1967 sonunda elde kalan 520 ton fındık, Fiskobirlik'ten alınarak GİMA'ya verilmiş, buradan da iki ayrı şirkete devredilerek dışarıya satılmıştır. Bu satıştan sağlanan dövizin Türkiye'ye girmediği ve bu işi tezgahlayanlar arasında 1965 AP adaylarının bulunduğu söylenmektedir.

☐ **Şellefyan'ın teneke ithali**, elde kalan tütünlerin Almanya'ya gönderilmesi suretiyle olmuş, ancak bu ithalatta kayırmalar ve tartı eksiklikleri ortaya çıkmıştır. Olaya İzmir gümrüğü elkoyarak tenekeleri bekletmiştir.

☐ Tunus yerine Ürdün'den fahiş fiatla alınan fosfat için devlet kasasından Ürdün'lülere 300 bin liraya yakın para ödenmiştir.

Eski Ticaret Bakanı Ahmet Türkel, Devlet Bakanı Refet Sezgin ve Başbakan Demirel, yaptıkları konuşmada, iddiaların gerçeğe uygun olmadığını söylemişlerse de, kendilerine yöneltilen sorulara açık seçik cevap verememişlerdir. Buna rağmen, Enformasyon Bakanı Turhan Bilgin, grupta son konuşmayı yapan Kılıçoğlu'nun **«Tatmin oldum, hükümet haklıdır»** dediğini ileri sürerek Demirel'i ve takımını temize çıkartmaya çalışmıştır. Sonradan konuşmalar teypten dinlenince Kılıçoğlu'nun böyle bir şey söylemediği anlaşılmakla beraber bu tahrifattan hareket edilerek **«yolsuzluk görüşmeleri»**nden Demirel'in büyük zaferle çıktığı ilan olunmuştur.

Bundan sonra parti içindeki **«dosyalı muhalefet»**in tasfiyesi operasyonuna başlanmıştır. İlk olarak Trabzon Milletvekili Ekrem Dikmen ile Sakarya Milletvekili Vedat Önsal, ihraç talebiyle haysiyet divanına sevkedilmişlerdir. Bunu diğer isimler izleyecektir.

Tasfiye hareketinin hemen ardından da AP Grupu'nun bu haftaki toplantısına **«aşırı cereyanlar»** meselesi getirilecek, özellikle **«aşırı sağ»**ın durumu üzerinde durularak gruptaki **«aşırı sağ»** unsurların tutumlarını açığa vurarak deşifre olmaları sağlanmağa çalışılacaktır.

Bu arada Erbakan'ın icabına bakmak için de Odalar Birliği Kongresi'nin 5 Ocak'ta yapılması kararlaştırılmıştır. Bu defa daha hazırlıklı gelecek olan mason takımının Erbakan grubunu yenilgiye uğratması ve Erbakan'ın nüfuzunun kırılması düşünülmüştür. Ancak son anda bu konuda bir aksilik çıkmış, Erbakancıların müracaatı üzerine Ankara Beşinci Asliye Hukuk Mahkemesi seçimleri durdurmuş, Erbakancıları meşru saymıştır.



Kötümserlik, yalnızca dural bir görünüme bakıp **«kötü»** diye yargıya varmak değil de önümüzdeki günlerin şimdikinden daha karanlık olacağını söylemekse, Türkiye'deki **«sol»** konusunda artık kötümser olunamaz: görünüş o kadar berbat ki, bundan sonraki gelişmeler ancak iyiye doğru gidebilir. Gerçekten, sadece solun kendi durumuyla yetinmeden, ülkenin bütününü de gözönünde bulundurarak çizilecek bir tablo ilk bakışta pek karanlık ama, daha iyi günlerin çekirdekleri de yine bu karanlıkta saklı.

☐ **BULUTLAR**

Solda umutsuzluk yaratabilecek durumları şöyle sıralamak mümkün:

1. 1968 sonbaharındaki seçimler, iktidarı 4 yıl daha, kurulu düzeni sürdürmeğe niyetli, politik ve ekonomik çıkarları bakımından dışa bağlı, ülkedeki sola açılışı mutlaka durdurmağa kararlı bir çoğunluğun eline bırakmıştır.

2. Ana muhalefet partisi, bir yandan kendi geleneksel yapısına aykırı düşen **«halkçı»** bir ideolojiyi çok küçük bir kadroyla geliştirmeğe çalışır görünürken, bir yandan da çağdışı kalmış bir genel başkanın diliyle, gençlerdeki dinamizmi, temel nedenlerine inmeksizin ve gerekli ayırmaları yapmaksızın, bütünüyle damgalamış, statükocu bir demokrasinin yaşatılması için iktidara işbirliği çağrısında bulunmuştur.

3. Türkiye'deki sosyalist gelişmeyi örgütlendirmek, dağınık kadrolarla yığınlar arasında bağlantı kurmak göreviyle ortaya çıkmış tek kuruluş Türkiye İşçi Partisi, parça parçadır ve bir liderlik krizinin çalkantıları arasında bocalamaktadır.

4. Yıllardanberi izlenen bilinçli bir ters eğitim politikası yanında, körpe güçleri birbirine kırdırmağa azmetmiş bir iktidarın sorumsuz tutumu, yeni kuşağı bütünüyle dinamik bir etken olmaktan çıkarmış, statükonun savunulmasıyla görevlendirilmiş bir genç adamlar ordusu türemiştir. En kötüsü, gençlikteki bağımsızlık tutkusunu ve daha iyi bir düzen isteğini sosyalist çığırda yöneltmeyi beceremeyen, hattâ bu konuyu tehlikeli bulup körpe kafalardaki gelişmelere ve eylemdeki çalkantılara ilgisiz kalan TİP'in tutumu, ilerici gençlik yığınlarının da bölünmesinde başlıca etken olmuştur.

5. Soldaki bütün kümelenmeler arasında müthiş bir kavram anarşisi sürüp gitmektedir; Paris kahvelerindeki aylakları bile kıskandıracak kaleidoskopik terim kombinezonları bol bol yapılmakta; başka ülkelerin ihtilal zamanlarından kalma renkli etiketler alınlara rastgele yapıştırılmaktadır.

6. Gidişi durdurabilmek, bir şeyler yapabilmek ve bugünkü iktidarın ülkeyi yabancı çıkarlara teslim etmesini önleyebilecek tek güç olarak görülen orduyu etkileyebilmek endişesi, sosyalist akımın yeniden başlatılmasında rol oynamış olan bazı çevreleri yeniden kemalizmi canlandırma politikasına itmiştir. Ulusal bağımsızlık konusunda kemalist görüşün coşturucu gücünden yararlanabilme taktiği, bu çevreleri, farkına varılmayan yavaş bir kaymayla, geçmişteki tek partili bir dönemin ters tutumlarını da savunmağa, o tutumların artığı insanlarla cephe birliği etmeğe sürüklemektedir.

KÖŞEYİ DÖNERKEN

Mümtaz SOYSAL

□ KARANLIKTAKİ ÇEKİRDEKLER

Aslında, bu karanlık tablo, sosyalist mücadelenin açıklığa kavuşması, derlenip toparlanması için gerekli başlangıç noktalarını ve gelişme yaratacak temel çelişmeleri de kendi içinde taşıyor:

1. İktidarın, aldatıcı birleşmelerden arınmış olarak, bütün yalınlığıyla bugünkü ellerde oluşu, eninde sonunda ters sonuçlar vermeğe mahkûm politikaların toplumda başlattığı kutuplaşmaları herhalde çabuklaştıracaktır. Böyle bir iktidar süresinin, türlü alanlarda izlenecek yatıştırma ve uyutma politikalarıyla, toplumdaki dinamizmi öldürmesinden, her geçen günün statükoyu biraz daha güçlendirmesinden korkulmamalıdır. Türkiye'yi yönetenler kaçınılmaz tarihsel gidişi tersine çevirebilecek kadar kudretli olamazlar. Bütün sorun, objektif koşullardaki gelişmeyi sezip değişmeden yana olanların, herşeyi oluruna bırakmak yerine, zaten kaçınılmaz olanı çabuklaştırma yollarını bulabilmelerindedir.

2. CHP'deki son gelişmeler, **«geniş cephe»** politikasına hayli açıklık getirmiş sayılabilir. Bugün o parti içinde «devrimci» görünen, genel merkeze karşı çıktıkları için, değişimden yana olanlarla işbirliğine yatkınmış havasını veren ve klişeleşmiş deyimle **«ulusal burjuvazinin uyanık kesimi»** etiketine layık sayılabilen kimseler, kısır politika çekişmelerinin garip bir sonucu olarak, birkaç isim dışında, **«ortanın göbeği»**ndekilerden başkaları değildir. Ecevit ekibiyle bile kurulamamış olan cephe birliğinin bunlarla kurulması, Türkiye'de sosyalist düzen isteyenleri hiç de varmak istemedikleri yerlere sürükleyebilir. *Bu durum, güçlü bir sosyalist çekirdek yaratmadan cephe birliği taktiklerine girişmenin tehlikelerini herhalde gözler önüne sermiş olmalıdır.*

3. TİP bünyesindeki çekişmenin hiçbir zümre için kesin zafer sayılamıyacak bir durumla sonuçlanması ve yıkıntının herşeye yeniden başlanabilecek kadar büyük olması, çoğunlukla sanılanın tersine, geleceğe umutla bakma olanağı verebilir; çünkü çekişen zümrelerin hiçbirini tam anlamıyla haklı ve şimdiye kadar olupbitenler bakımından suçsuz saymak mümkün değildir. Bundan sonraki derlenip toparlanmanın geçmişteki tecrübelerden yararlanarak yapılması gerekiyor. *Artık açıkça anlaşılmıştır ki, öbür partilerinkine benzer bir oy toplama telaşıyla başvurulan sulandırılmış formüller, gereken çekiciliği sağlamadığı gibi, herkesten önce, sağlam teorik temellere inanmış militan kadroyu yitirme tehlikesini doğuruyor.* Buna karşılık, yalnızca seminerciler topluluğuna dönüşmüş bir partinin de emekçi yığınlardan kopma tehlikesi var. Öte yandan, toplumsal barışı sürdürmeğe herkesten çok önem veriş ve «ortalık çalkalanırsa faşizm gelir» korkusuyla tam bir pasifliğe yöneliş, dinamik genç yığınlarla bağ kurmayı güçleştirmiş ya da kurulmuş bağları kopartmıştır. Sendikacı kesimin gereken dinamizmi tek başına sağlayamadığı bir kez daha ortaya çıkmıştır; *işçi sınıfının içinden kadroların yetişmesi konusunda yapılacak çok şey olduğu anlaşılıyor.* Partiyi derleyip toparlamağa çalışacak olanların bütün bunları görmemeleri mümkün mü? Bir tek zümrenin kesin zaferi söz konusu olsaydı, yönetimi ele geçirenlerin kendi haklılıklarını ispat inadıyla bazı hatalarda bir süre daha ısrar etmelerinden korkulabilirdi. *Herhalde, «TİP hikayesi artık bitmiştir» diyebilmek için vakit çok erken.*

□ DAĞILMADAN ÇOĞALMA

4. Dünyadaki bütün sosyalist hareketlerin tarihi, biyolojide hücrelerin **«karyokinez»** yoluyla çoğalışı gibi, bölünerek yaşamanın ve artmanın tarihidir. Bu, sosyalist düşüncenin yaratıcılığından ve değişen koşullara göre kendi kendini yenileme enişesinden doğan bir durum. Bu bakımdan, Türkiye'deki çeşitliliği ve ilk bakıştaki ufalanışı normal karşılamak gerekir. Normal olmayan, bütün *«grupcuklar»*ın, sanki bir ihtilâl ortamının yeraltı kuruluşlarında demir disiplinle çalışmak zorunda kalmışcasına, birbirleri hakkında insafsız yargılara varmalarıdır. En sert koşullar ortasında bile asıl uygulanması gereken kural *«birlik-eleştiri-birlik»* kuralıyken, Türkiye'de belli amaçlar için kendilerinden çok uzaktakilerle cephe birliği peşinde koşanlar, yanıbaşlarındakileri, omuzdaşlarını itmekten nerdeyse özel bir zevk duyuyorlar. Suçlamaların niçin bukadar kırıcı olduğunu anlamak gerçekten çok zor; çünkü, yazılanlara ve söylenenlere bakıyorsunuz, ileri sürülen tezler, üç aşağı beş yukarı, hep aynı başlangıç noktasından hareket ediyor: sosyalizme geçiş için öngörülen aşama sayısı ne olursa olsun, kurulacak cephe nekadar geniş tutulursa tutulsun, *ilk atılacak adım, sosyalist temeller üzerinde örgütlenmiş sağlam bir partinin kurulmasıdır.* **«Emperyalizm»**le de, «onun **işbirlikçileri»**yle de, «**finans kapitali»**yle de, **«yabancı tekeller»**le de, **«feodalite kalıntıları»**yla da **«gayrımilli burjuvazi»**yle de mücadelenin ilk koşulu bu olduğu halde, uğrunda en az çaba harcanan amaç da yine budur. *Dağınıklık, ister istemez, bu önemli ortak noktadan yeni bir başlangıç yapılmasını zorunlu kılacaktır.*

5. Sağlam temeller üzerinde örgütlenmiş bir parti kuruluşunun birleştirici etkisini asıl tamamlayacak olan etken, onun önderliğiyle girişilecek tutarlı eylemlerin çeşitli gruplar üzerindeki yaklaştırıcılığıdır. İş lâfa döküldükçe ve eylemden uzaklaşıldıkça bölünmelerin arttığı, belli hedeflere karşı eyleme girişildikçe birleşme ve yakınlaşmanın kendiliğinden doğduğu yine sosyalist mücadelelerin tarihinden çıkan bir gerçek. Oysa, şimdi, slogan kavgalarında, seminer tartışmalarında ve dergi sütunlarında adam yemeyi eylem sayan pek çok.

6. Sosyalist mücadelenin başlangıç noktası olarak orduyu almak ve üniformalı kemalistlerin muhtemel çağrısına belbağlamak ne derece yanlışsa, ordunun yabancı çıkarlara âlet edilmesini ve statüko bekçisi durumuna getirilmesini önlemek için etkileme çabalarına girişenlerin bu uğraşmalarını küçümsemek de o ölçüde yanlış. *Parti örgütü yoluyla yığınları harekete geçirmeğe uğraşanları «hayalperest» diye alaya almağa kimsenin hakkı olmadığı gibi, ordu etkenine ağırlık verenleri bütünüyle «cuntacı» diye adlandırmak da kimsenin hakkı değildir.* En azından, uzun vadeli örgütlendirme ve bilinçlendirme çabalarının rahatlıkla yürütülebilmesi için, ordu etkeninin tutucu çevrelerce kullanılabilecek bir güç haline gelmemesi gerekiyor. Önemli olan, bu zorunluluk yüzünden, sosyalizme gidişin asıl temel adımları sayılabilecek olan öbür çabaların ihmal edilmemesi. Bu bakımdan, *sosyalist temele dayanan uzun vadeli örgütlenme girişimleri ile orduyu etkileme çabaları arasında mutlaka bir yakınlaşmaya gitmek gerekiyor; yoksa, emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık uğruna açılan savaşın faşizmle sonuçlanması işten bile değil.* Herhalde, CHP içindeki çekişmeler dolayısıyla beliren acaip cepheler, yalnızca kemalist sloganlara dayandırılmış bir taktiğin insanları ters durumlara sürükleyebileceğini açıkça göstermiş olmalıdır.

□

Kötü koşulların yaratacağı panik, sosyalizmin temel öğretisine ve sınıfsal özüne tam anlamıyla aykırı çözümleri bile çekici kılabilir. Oysa, bugünkü karanlık tablo, sağlam ve aydınlık bir mücadele vermek isteyenler için paha biçilmez derslerle dolu. Bir yıkılışın yükselişe dönüşümü bunların iyi değerlendirilmesine bağlıdır.

Buna rağmen «**sağ**»a karşı operasyon durdurulmadan yürütülecektir. Zira, birtakım çevreler «**sol**»dan arınmış CHP ile «**sağ**»dan arınmış AP'nin bir an önce koalisyona gitmesini zorunlu görmektedirler. Milli Güvenlik Kurulu'nun son toplantılarında Demirel'e, memleketteki karışıklıklar karşısında CHP ile koalisyona gitmesinin faydalı olacağı yolunda tavsiyelerde bulunulduğu günlük gazetelerde dahi açıkça yazılmaktadır.

Nitekim Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay, yeni yıl mesajında, «**Fikir ayrılıklarından doğan tartışmaların çığırından çıkmasına seyirci kalamayız, anarşiye izin veremeyiz. Diğer milletlerle münasebetlerimizi çağın şartlarına ve milletimizin menfaatlerine göre düzenleyen akılcı ve gerçekçi bir siyaset yerine ideolojik tercihlere uygun bir şekilde tesbit etmeye harcanan gayretler, cahillikten, haddini bilmezlikten ileri gelir, ve sonucu ihanete varır.**» diyerek aşırı akımlara karşı birlik istemiştir.

Oysa, iktidarın ve ardındaki güçlerin yürüttükleri ekonomik düzenin sonucu işsiz bırakılan ve birikmiş ücretlerini alamamış olan işçilerin kurşunlanmasından ve bir işçinin katledilmesinden bir gün sonra, büyük kentlerin kaşanelerinde bir avuç azınlık yüzbinlerce lira sarfederek vur patlasın, çal oynasın eğlenmişlerdir.

Anarşinin ta kendisi değilse, nedir bu? Nafakalarını istedikleri için kurşunlananlarla, daha geçende Demirel'in yeğeninin nişanı uğruna bir gecede yüzbinleri ezenler birbirlerini sevip sayabilirler mi?

Kanuna saygı. Evet, kanuna saygı, ama, bu devletin, bu cumhuriyet kanunlarının eli sadece ve sadece fakir fukaranın sırtına ulaşmaktadır. İşçilerin kurşunlandığı günün ferdası gecesi, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin yarı resmi kuruluşu olan Anadolu Kulübü'nde, her zaman olduğu gibi, «**kanun, nizam**» diyenler toplanmış, yine bakara oynamışlardır, yani kanunları hiçe saymışlardır.

Sunay'ın kınadığı «ideolojik tercihler» gökten zembille inmemişlerdir. Çağın şartlarından ve «**halkımızın menfaatlerinin**» değerlendirilmesinden çıkarılmış somut tercihlerdir. Eğer Sunay'ın «**milletin bütünlüğünü koruma**» endişesiyle birtakım ideolojilere saldırması zorunluysa, «**aşırı sol**» ve «**aşırı sağ**» gibi ne idüğü belirsiz terimler içinde topladığı kişilere değil, oniki yaşında çocukları fabrika köşlerinde çürümeye mahkum eden ve hakkını isteyenleri de kurşunlatan «**özel teşebbüsçü ideoloji**»ye saldırması gerekirdi.

Ama Sunay'ın mesajındaki zihniyet açıktır. İdeolojik tercihi meydandadır.

Bu tercihtir ki, yüksek komutanların da desteğiyle, AP ve CHP'yi bir koalisyona itmektedir. Önümüzdeki günler bu koalisyonu resmiyete geçirmek için yoğun çabalarla dolu geçecektir. Belki bazı engeller bu koalisyonun resmiyete geçmesine imkan vermeyecek, bazı denge hesapları tutmayacaktır.

Ama, görünen çıplak gerçek odur ki, ne idüğü belirsiz «**aşırı sağ**»ı da tasfiye göstermecesi altında «**sol**»u tasfiyeyi amaçlayan «**ihanet koalisyonu**» fiilen işlemektedir.





İşçi sınıfı bir şehit daha verdi



HAKLARI ÇİĞNENEN GAMAK İŞÇİLERİ
— Tabii ki boyun eğip susmayacaklardır —

Yıllardır egemen sınıfların sömürüsüne karşı ekonomik mücadelesini yiğitçe sürdüren Türkiye işçi sınıfı, yeni yıla girerken bir şehit daha vermiştir. Gamak Elektrik Motorları Fabrikasında hakları patron tarafından gaspedilen işçilerin toplu direnişi sırasında Şerif Aygül adındaki işçi polis kurşunu ile vurularak öldürülmüştür.

Hatırlanacağı üzere, 1965 yılında da Zonguldak'ta maden işçilerinin direnişi sırasında iki işçi jandarma kurşunu ile şehit edilmişti. İki kardeşlerinin öldürülmesine rağmen işçi sınıfı ekonomik mücadelesini, zaman siyasi mücadele düzeyine de ulaştırarak, bugüne dek ısrarla sürdürmüş, özellikle geçtiğimiz yıl içerisinde tüm sanayi bölgeleri yoğun işçi hareketlerine sahne olmuştur.



ŞERİF AYGÜL
— İşçi sınıfının şehidi —

ANT'ın geçen sayısında da belirttiğimiz gibi, Gamak patronları önceki hafta 124 işçiyi işten çıkartmış, 80 kadar işçiye de 4 Ocak tarihine kadar ücretli izin vermişlerdir. Ancak Fabrikanın sahibi olan Eskişehir'in ünlü zenginleri, Gamgam'lar, tasfiye yaptıklarını işçinin yüzüne açıklamaktan korkmuşlar, fabrikayı resmen toplum polisine işgal ettirdikten sonra tebligatı toplum polisinin dağıttığı bildirilerle yapmışlardır.

Olayda işbirlikçi burjuvazi ile bürokrasinin işçi sınıfına karşı ittifakı açık seçik görülmektedir. Zira, ayrı bir yazıda da belirttiğimiz gibi, polisin görev ve yetkileri arasında patronun, yani mevcut sınıflardan birinin çıkarlarını korumak, onun adına bildiri dağıtmak yoktur.

Polis işçilere ateş açıyor

İşten çıkarılan ve mecburi izin verilen işçiler, ücret alacaklarının 29 Aralık günü ödeneceğinin bildirilmesi üzerine, aynı gün saat 12 sularında fabrikaya gelmişler, fakat karşılarında polisi bulmuşlardır. Oysa, işçilerin, çalıştıkları fabrikaya girmelerinden ve ücret alacaklarını istemelerinden daha tabii bir hak olamaz. Haklarını almak üzere geldiklerini ve içeri girmek istediklerini söyleyen işçilere, fabrikayı kordon altında tutan 36 toplum polisinin cevabı, silaha davranmak olmuştur. Bu zorbalık karşısında işçiler silahlı tehditten yılmayacaklarını göstermişler, yerden topladıkları taş, sopa ve demirlerle savunmaya geçmişlerdir.



İşçilerin kuru gürültüye pabuç bırakmayacaklarını göstermeleri üzerine, toplum polislerinin şefi ateş açılmasını emretmiş, daha önce gençlik olaylarında üniversiteli gençleri humbarca öldüren toplum polisleri, bu kez işçilere ateş açmışlar, Şerif Aygül adındaki işçiyi göğsünden kurşunla vurarak öldürmüşlerdir. Kısa bir süre sonra telsizle yardım istenmesi üzerine olay yerine 400 kişilik bir toplum polisi ekibi daha gelmiştir. Polislerle işçiler arasında bir süre daha eşit olmayan şartlar altında devam eden çatışma sonunda yedi işçi polis kurşunlarıyla, iki işçi de copla ağır yaralanmıştır. Kurşunla yaralanan işçiler, *Salt Ateş, İbrahim Coşkun, İsmail Batır, Ramiz Altıkardeş, Hafız Yaman, Halil Yılmaz, Maruf Kahraman*'dır. *Hüseyin Kalkan* ve *Lütfi Arslan* ise elleri kelepçeli olarak Gureba Hastanesi'ne götürüp tedavi ettirildikten sonra nezaret altına alınmıştır. Ayrıca 30 işçi nezarete alınmıştır.

Katiller serbest işçiler tutuklu

Bugüne kadar çeşitli kitle hareketlerinin sonunda görülen adaletsizlik bu olayda da kendini göstermiş, emeklerinin karşılığından başka hiçbir geliri olmayan proleterler, işsiz kaldıkları, hakettikleri ücretleri alamadıkları, bir arkadaşlarını şehit verdikleri halde, katil polisler ortalıkta kol gezerken demir parmaklıklar arkasına atılmışlardır.

Olaylarla ilgili olarak bir açıklama yapan Türkiye Maden İş Sendikası Birinci Bölge Temsilcisi Ergun Erdem, fabrikanın 514 işçisinden 504'ünün Maden İş üyesi olduğunu, işverenin iki aydan beri 350 kadar işçiyi hammadde olmadığı gerekçerekçesiyle çalıştırmayıp yarım yevmiye verdiğini belirtmiş, **«22 Aralık'ta izinden dönen işçiler fabrikanın içine toplum polisinin yerleştirildiğini ve polis tarafından dağıtılan bildirilerde 124 işçiye işten el çektirildiğini öğrendiler. Ayrıca, hem işten el çektirilenlere, hem de diğer işçilere aralık ayının ilk 15 gününün yevmiyeleri verilmemişti. O gün olay çıkarmamaları için sendikamız tarafından işçiler dağıtıldı, resmi temaslara başladık. Vali ve diğer ilgililerle yapılan görüşmeler sonuç vermemiştir. İşveren son olarak işçileri, maaşlarını almaları için olay sabahı fabrikaya davet etmiş, fabrikaya giden işçiler polisle karşılaşmışlar ve çatışma başlamıştır. Bizce olay, mutlu bir azınlığın işçiye reva gördüğü bir zulümdür»** demiştir.

Buna karşılık hakim çevrelerle ve gerici güçlerle yakın, hattâ organik ilişkisi bulunan İstanbul ilinin bir numaralı bürokratı Vefa Poyraz b...
olmak üzere Emniyet Müdürü Ça...
ve diğer polis ilgilileri, işlenen c...
nayetin failini arayacak, hesab...
soracak yerde işçileri suçlamışla...
Toplum polisi ile birlikte, cinaye...
bir numaralı sorumluları olan ...
şahıslar, işçilerin tabanca taşıdı...
fabrikaya tabanca, taş ve sopala...
hücum ederek tahripte bulundu...
rını ileri sürmüşlerdir.

Olaydan sonra fabrikanın arka...
daki mezarlıkta «saklanmış işçi ...
bileceği» gerekçesiyle arama ya...
toplum polisleri, mezarlardan ka...
kafa ve kemikleri dahi çıkarıp ...
reye saçmışlar, böylece tam bir te...
örgütü olarak hareket ettiklerini ...
taya koymuşlardır.

Gamak motor fabrikasında p...
kurşunuyla öldürülen işçi Şerif A...
gül'ün cenazesi Beyazıt camii...
kılınan namazdan sonra binle...
işçi ve öğrencinin katıldığı bir tören...
kaldırılmıştır.

Edirnekapıya kadar eller üzerin...
taşınan cenaze, burada bir cena...
arabasına koyulmuş ve Küçükk...
mezarlığına götürülerek defned...
miştir.

Törenden önce Maden İş Sendika...
Birinci Bölgesi'nde, Aygül'ün tab...
tu önünde 24 saat işçiler tarafınd...
nöbet tutulmuştur. Üniversitede d...
zenlenen forumda ise binlerce öğren...
polis ve iktidarın *«katil»* olduğ...
haykırmışlardır. Forumdan sonra ka...
rar alan öğrenciler toplu ola...
cenaze törenine katılmışlardır.

Patron ve polisler suçludur!

Yedi işçinin kurşunlanması bir işçinin ölmesiyle sonuçlanan Gamak Fabrikasındaki olayın suçluları patron İbrahim Gamgam ile olaya karışan toplum polisleridir.

Patron suçludur, çünkü:

Olaylar öncesi 274 sayılı sendikalar kanunun 19. *ve* 31. *maddelerine aykırı davranmıştır. Patron* 19. *madde de açıklıkla ortaya konan sendikal sebeplerden işçinin atılamıyacağı prensibini çiğneyerek* 31. *maddenin* 3. *fıkrasına göre suç işlemiştir.*

Ayrıca patron üç yıl önce de işçilerin sendikalaşmasını önleyici harekette bulunduğu için Zeytinburnu Asliye ceza Mahkemesinde sanık sandalyesindedir.

Patron 931 *sayılı iş kanunun* 13. *maddesine uygun olarak yerine getirmek zorunda olduğu iş akdinin feshini de toplum polisine dağıttırdığı imzasız bildirilerle uygulamak istemiştir. Aynı kanunun* 26. *maddesi gereğince işçiye ödemesi gereken ücreti zamanında ödemeyerek de suç işlemiştir. İlan ettiği tarihte ise işçilerin karşısına toplum polislerini çıkartarak kanunun* 99. *maddesine aykırı davranmıştır. Kanunun* 33. *maddesine göre haziran sonunda uygulamak zorunda olduğu asgari ücreti kasım ayına kadar uygulamıyarak da kanunu çiğnemiştir.*

Patron işçilerin insanca şartlarda çalışmalarını sağlamak yükümlülüğünü öneren 74, 78, 79 ve 80. maddeleri de uygulamıyarak 102, 103 ve 104. maddelere göre suç işlemiştir.

Bu davranışlar içerisinde olan İbrahim Gamgam olayların çıkmasına sebebiyet verdiği ve toplum polislerini işçinin karşısına çıkarttığı için suçludur ve de cinayetin sanıklarından biri olarak sanık sandalyesine oturtulmalıdır.

İşlenen cinayetlerin ve yaralamaların diğer suçluları olaya katılan toplum polisleridir.

Bu polisler suçludur, çünki:

2559 sayılı polis vazife ve selahiyetleri kanunun 4. maddesine aykırı hareket etmişlerdir. Bu maddede açıklıkla polisin görevinden başka işte kullanılmıyacakları belirtildiği halde, işverenin paralı memurları gibi işçilerin işten atıldıklarını yazan kanunsuz bildirisini dağıtmışlardır. Aynı kanunun 16. maddesinde silahın kullanılması konusunda açık hükümler bulunmasına rağmen silahlarını öldürme kastıyla ateşleyip bir işçiyi öldürüp, yedi işçiyi de yaralamışlardır. Bu davranışlarıyla Ceza kanununun 49 ve 50. maddelerinde belirtilen haller dışında hareket ederek, fiilen adam öldürme suçu işlemişlerdir. Bu nedenden aynı kanunun 448. maddesi kapsamında suçludurlar.

Bu sebepten olaya katılan toplum polisleri ve amirleri sanık sandalyesine oturtulmalıdır.



Gamak Fabrikasında işçi ...
Aygül'ün polis tarafından ...
mesi olayı bildiriler ve topla...
birçok işçi vede gençlik ...
tarafından protesto edilmiştir.

TİP Genel Başkanı Yıldız ...
Aygül'ün hak savaşı verirken ...
edildiğini söylemiş, TİP ...
ilçesi olay günü gecesi işçilerin ...
bulunduğu semtlere afişler ...
«katilin patronun emrindeki ...
olduğunu açıklamıştır. Kadıköy ...
yayınladığı bildiride Aygül'ün ...
suçunun *«insanca yaşamak iste...*
olduğunu belirtti. Eminönü ...
bildirisinde ise «Bu kavga, ...
kavgan. Bu kavga, kahredici ...
kavgası. Birleş ve bir güç olarak ...
gaya katıl» denilerek işçiler ...
meğe çağırılıyordu.

Disk ve Maden İş sendikaları ...



Şerif Aygül'ün cenaze törenine işçiler ve gençler birlikte katılarak devrimci mücadeleyi yılmadan sürdüreceklerini işçi sınıfı düşmanlarına gösterdiler.

30 Aralık 1969. Bâbıâli basını:
— Bir işçi öldü — 27 polis yaralandı
— İşçiler polislere saldırdı
— İşçilerle polisler çarpıştı. 30 polis canını kurtarmak için ateş açtı.

Rotatifler bir kez daha egemen sınıfların çıkarına döndü. Gamak Fabrikası işçilerinin haklı savunusu ve işçi Şerif Aygül'ün ölümü, halka, egemen sınıfların işine gelecek biçimde yansıtıldı.

Oysa, bir arkadaşımız bu kanlı olaylar olup biterken, fabrikanın içindeydi. Kimin saldırgan, kimin hakkını savunur durumda olduğunu Şerif'in nasıl vurulduğunu, diğer işçilerin nasıl yaralandığını gözleriyle görmüş, olayları bütünüyle yaşamıştı.

Şerif'in vuruluşunu gözlerimle gördüm

Işıl TÜRKBEN

Günlerden pazartesi. Saat 12.15... Polisler, avanslarını almaya gelmiş işçileri, fabrikanın 50 metre ilerisindeki yol ağzında durdurmuş, içeri sokmuyorlardı. 15 gündür paralarını alamayan ve fabrikalarının polis işgalinde olmasını kabul edemeyen işçiler hep bir ağızdan bağırıyorlardı:

— Bırakın geçelim, fabrika bizim.

— Paramızı verin, gidelim.

— Polis kardeşler, bizim sizinle işimiz yok. Muhasebeci lazım bize. Paramızı alacağız.

200 kişi kadar vardılar. Gamak Fabrikası işçilerinin yaş ortalaması 20... Gencecik insanlar. 30-40 kişilik polis barikatının önünde bekleyip duruyorlardı.

Saat 12.25... Polislerden küfürler yükselmeğe başladı:

— Ulan, biz burada fabrikayı koruyoruz. Sizin paranız, çoluk çocuğunuzun aç kalması bizi ilgilendirmez.

— Gavur bunlar, silme göçmen... laf anlamazlar..

Ve birden işçilerin sırtlarına coplar inmeğe başladı. Patronun, egemen sınıfların hizmetinde oldukları için vuruyor ha vuruyorlardı.

İşçiler bu saldırı karşısında savunmaya geçtiler. Taşlarla, sopalarla çelik kalkanlı, miğferli toplum polisine karşı korunmaya çalışıyorlardı.

Polisler, tüm suçlular gibi, açıkta döğüşemediler. Kendilerini güvenliğe almak için fabrikaya doğru koşmağa başladılar.

12.30'da polisler fabrikanın en güvenilir iki yeri, yemekhane ve yazıhanede sırtları duvara dayalı, sipere yatmış vaziyette işçilerin üzerine yaylım ateşi açtılar. Yemekhanede 20-25 polis, kapı ve yemekhanenin karşısına gelen damdaki işçileri, yemekhanedeki polisler ise yemekhanenin damında bulunan işçileri hedef almışlardı.

ŞERİF VURULUYOR

Bu sırada yazıhaneden atılan bir polis kurşunu, Şerif Aygül'ün sağ memesini buldu. En yakınında işçi Selim vardı.

Sonradan şöyle anlattı Şerif'in ölümünü:

—Şerif bir deli oğlandı. Gözünü budaktan sakınmazdı. O gün de en önde, en yiğitçe atılanlardan biriydi. Beraberce yemekhanenin damına çıkmış, olayları gözlüyorduk. Birden her yanımızdan kurşunlar geçmeğe başladı. Ne olduğunu şaşırmıştık. Tam dönüyorduk ki, Şerif bağırdı: «VURDULAR BENİ!» Eliyle göğsünü tutmuştu. Oluk gibi kan akıyordu. Omuzuma aldım, koşarak uzaklaşmağa başladık. Zigzag çizerek koşuyorduk. Askerde yaylım ateşten bu şekilde kaçmayı öğretmişlerdir. Ana yola vardığımızda Şerif'in soluğu iyice yavaşlamıştı. Gözleri kapalıydı. Hemen arabayla Gureba Hastanesi'ne koştuk. Ne çare, çok kan gitmişti. Biraz sonra da öldü. Bir deli oğlandı. 30 yaşında, gencecik.

TAKVİYE GELİYOR

Saat 12.35... Yardımcı polis arabalarının sesi duyuldu. Bir süre sonra ellerinde silahları koşarak gelen polisler göründü. Trafik tıkanık olduğundan, Topkapı'da arabadan inmişler, 700 metrelik yolu koşarak ve silah atarak alıyorlardı. Yakaladıklarını dövdüler, silahlarının kabzalarıyla vurdular insanlara. Mezarlık içine dalarak bir yandan ateş ettiler, bir yandan kaçmaya çalışan yaralı işçileri sürükleyerek arabalara doldurdular.

Ana cadde savaş alanını andırıyordu. Pantolonunda kurşun deliği açılmayan kalmamış gibiydi. Komşu Yılmaz Kablo Fabrikası işçileri dışarı fırlayıp işçi kardeşlerine yardım etmek istediler. Patron ve polisler mani oldular.

Ve ben, 29 Aralık 1969 Pazartesi gününde:

— Bir işçinin göğsünü açarak polise «Vur beni vur!» diye yürüdüğünü,

— 16 yaşında bir başkasının elinde sopa ölümüne atıldığını,

— Bir işçiye en azından 7-8 polisin saldırdığını,

— Sopa ve taşlara karşı yüzlerce mermi yakıldığını gördüm.

Polisler, silahsız işçilere karşı yaylım ateşi açtıkları halde, ancak üç kasa dolusu yardımcı kuvvet gelmesinden sonra bu kavgadan galip çıkabildiler. Dövülen, ölen, kurşunlanan yine işçilerdi.

İşveren İbrahim Gamgam'ı ve fabrikasını işçilere karşı korumakla görevlendirilen 400 toplum polisi, fabrikanın önüne dört kademeli barikat kurmuşlardı bile. Ve öğle ajansı, fabrikaya saldıran işçilerden birinin öldüğünü bildiriyordu.

Kara haber tez ulaşır. Polislerin katmerli barikat kurdukları dakikâlarda Küçükköy'de bir evde, bir kadın başını öne eğip sessizce ağlamağa başladı; bir ana yüreği ağıt yaktı; bir baba «Şerifim» dedi. Ve iki yavru, soran gözlerle büyüklerine bakıp, **«Babamıza ne oldu, hastalandı mı, bu akşam gelmeyecek mi?»** dediler.

Çok uzak diyardan, Yugoslavya'dan göçetmişti Şerif'in ailesi. Dayanamamışlardı yurt özlemine. Hiç akıllarına gelmezdi böylesi. Evin direği, iki yavrunun babası, bir öğle vakti polis kurşunu ile vurulacaktı.

Bu muydu kanun?
Bu muydu işçi hakları?
Bu muydu sosyal devlet anlayışı?
Ve birazdan yürekleri elleyen bir ağıt sardı Küçükköyü:

Şerif'im, canım, ciğerim
Vurdular ha, vurdular
Kahpe kurşun seni buldu, buldu ha!



İŞÇİ SINIFININ GENÇ SAVAŞÇILARI
— Hem hakları gaspedildi, hem de hapsedildiler —

rekli olarak ve çok sayıda bildiriler yayınlıyarak fabrika semtlerindeki halka ve üniversite öğrencilerine olayı burjuva basınını da kınayarak duyurmuşlardır. Ayrıca olayla ilgili olarak valinin verdiği demec üzerine yayınladıkları bildiride «Poyraz ve emniyet müdürü Çağlar, görevlerinde kaldıkça istanbulda huzurun yerleşmesi güç olacaktır.â denilmektedir.

Tös ve İlk-sen sendikaları İstanbul şubeleri, Türkiye Sağlık Personeli sendikası, Maliye-İş sendikası, PTT birlik sendikası, Türkiye Belediye Personeli sendikası, Ün-Sen ve Eğitim iş sendikalarının ortaklaşa yayınladıkları bildiride ise olay Zonguldak'ta maden işçisinin vurulmasından alınarak bugüne getirilmektedir. Halktan *«Bağımsızlık uğruna, insanın insana kulluğuna son vermeğe savaşanlara»* sahip çıkması istenmektedir.

Yol-İş Sendikası'nın bildirisinde ile son aylarda ki olaylar sıralanarak polisi saldırgan olarak kullanan hükümet yerilmekte ve istifası istenmektedir. Tekstil sendikası ise olayla ilgili olarak yayınladığı bildiride *«namustan yana işçi örgütlerini»* direnmeğe çağırmışlardır.

İstanbul Bölgesi İşçiler Birliği ise üyelerinin çoğunlukta bulunduğu dört fabrikada iş bıraktırmış, *«Ekmek isteyen işçiyi polis-patron kurşunladı»* yazan bir afişi Kartal bölgesine asmış ve yayınladığı bildiride *«Kol kola, omuz omuza patronların işçiye zulmüne, haksızlığa karşı çıkalım. Bu kavga bizim kavgamızdır. Birlik oldukça zafer bizim olacaktır.»* demişlerdir.

Istanbul Üniversitesi, Istanbul Teknik Üniversitesi öğrencileri de Şerif Aygün'ün öldürülmesiyle ilgili olarak üç ayrı forum düzenlemişlerdir. Forumlarda konuşan gençlik liderleri polisin, iktidarın tutumunu emeğe ve emekçilere ihanet olarak nitelendirmişlerdir. Dev-Genç, Istanbul Üniversitesi Talebi Birliği, Teknik Üniversite öğrenci Birliği ve Devrimci Doğu Kültür Ocağı ortak bir bildiriyle öğrencileri Aygün'ün cenazesine katılmaya çağırmışlardır.



T.M.G.T. yayınladığı bildiride *«İktidarın polisi kanunsuz tutum ve davranışlarını sürdürerek seri halinde cinayetler düzenlemektedir.»* diyerek *«suç işleme vasıtası haline gelen toplum polisi ve valinin dahasne kadar devrimcinin öldürülmesinden sonra görevlerinden alınacaklarını»* sormuşlardır. İTÜ sosyal demokrasi grubu da yayınladıkları bildiride suçlunun bozuk düzenin temsilcileri olduğunu belirtmişlerdir.

Ayrıca İşverenler Sendikası İstanbul Şubesi'nin olayın ertesi günü bombalanması üzerine, şube başkanı Gamak patronunun sendikalarının üyesi olmadığını açıklamak zorunda kalmıştır.



"Bilimsel Sosyalist Teori"nin rehberliğinde



Sosyalistleri İdeoloji ve Örgüt Birliğine Çağırıyoruz

Türkiye halklarının biricik kurtuluş umudu ve dünya halklarının emperyalizme ve kapitalizme karşı tarihsel mücadelesinin vazgeçilmez öğesi, Türkiye sol hareketi, özellikle geçtiğimiz yıl içerisinde bir kavram kargaşasına ve bir eylem çıkmazına sürüklenmiştir. Bu bunalım, bir yandan sosyalist militanların tereddüt ve eylemsizliklerine yol açarken, öte yandan halklarımızın umutsuzluğa kapılarak her türlü tehlikeli gelişime imkan verecek bir kararsızlığa sürüklenmelerine ve egemen sınıfların sömürü planlarını daha pervasızca uygulamalarına ortam hazırlamıştır.

Dünya ve Türkiye için önemli gelişmelere gebe olan 1970 yılının başında, Türkiye sol hareketinin bugün içinde bulunduğu çıkmazdan kurtulması, tereddüt ve kararsızlık içinde bulunan sosyalist militanların nihai hedefleri «*sosyalizm*»i kurmak yolunda yeniden eyleme girmesi, önümüzdeki devrimci kavganın teorik ve pratik meselelerine açıklık kazandırılması için, **BÜTÜN SOSYALİSTLERİ, BİLİMSEL SOSYALİST TEORİNİN IŞIĞINDA «*İDEOLOJİ VE ÖRGÜT BİRLİĞİ*»NE ÇAĞIRIYORUZ.**

Teori, sosyalistlere, biricik görevimizin sosyalist devrim olduğunu emretmektedir. Görevimiz, emperyalizm ve onun emrindeki işbirlikçi kapitalizm ve toprak ağalığına karşı savaşarak *kesintisiz devrim süreci içinde Türkiye'de sosyalizmi kurmaktır.*

Türkiye sol hareketinin içinde bulunduğu bunalımın aşılarak bu devrimci görevin yerine getirilebilmesi için, genel olarak dünya, özel olarak Türkiye ve onun içinde devrimci hareketlerin analizini yapmak, bunalımın nedenlerini bilimsel sosyalist teorinin ışığında araştırmak ve bu gerçeklerin ışığında ideoloji ve örgüt birliğini sağlamak zorunludur.

Dünyada Devrimc Mücadele

İçinde yaşadığımız dünya, insanoğlunun uzayı fethe çıktığı ve gezegenler arası yolculuklara hazırlandığı bugün dahi, bir yanda ilkel komünler halinde yaşayan insan topluluklarının, öte yanda son aşamasının doruğunu dönmüş olan kapitalizmin ve son aşamasına doğru yönelen sosyalizmin bir arada varolduğu bir çelişkiler bütünüdür. Hiç şüphesiz, bir toplum biçiminden yeni bir toplum biçimine geçiş, dünyanın bütün ülkelerinde aynı zamanda olmamaktadır. Çünkü her ülkenin iç gelişme koşulları ve uluslararası durumu değişiktir. Bununla birlikte, **çağımızın temel çelişkisi, emekle kapital, işçi sınıfı ile burjuva arasındaki çelişkidir.** Bugün dünyada mevcut karşıt sosyal sistemler, yani sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişki, emekle kapital arasındaki çelişkiyi artırıp derinleştirmektedir. **Ancak geri bıraktırılmış ve kapitalist gelişimi tamamlayamamış ülkelerde hakim çelişki, o ülkenin sömürülen halkları ile emperyalizm ve onun müttefiki gerici sınıflar arasındadır.** *Ne var ki, bu çelişkinin belli dönemlerde hakim durumda olması, temel çelişkinin emekle sermaye, yani işçi sınıfı ile burjuvazi arasında olduğu gerçeğini asla örtemez.*

Emperyalizm aşamasını yaşayan kapitalizm, bugün, kendisine hakim olan objektif kanunları gereğince giderilmesi imkansız genel bunalımlar içerisindedir. Kendi sonunu hazırlayan bu bunalımlar yüzünden kapitalist ekonominin iç istikrarsızlığı ve yıkılış temposu hızlanmıştır. Kapitalist ülkelerde ekonomik ve politik gelişme arasında bir denge bulunmadığı için, ayrı ayrı kapitalist ülkelerle onların bağlı bulundukları bloklar arasındaki çelişkiler şiddetlenmekte, kapitalist pazarlarda rekabet amansız bir hal almaktadır.

Bu iç zaafları, kapitalist alemi, sosyalist ülkeler ve ulusal kurtuluşu savaşı veren ülkeler karşısında her geçen gün daha zayıf düşürmekte, Latin Amerika'da, Akdeniz'de, Uzakdoğu'da Amerikan emperyalizmi her gün yeni bir şamar yemektedir.

Bütün bu çöküş süreci içerisinde, yarınlara karamsarlık ve korku ile bakıştan, mistisizme dört elle sarılıştan, bilime, insanın yaratıcı güçlerine ve imkanlarına güvensizlikten ilericiliği inkar, sosyalizme iftira, ücretli kölelik ve baskı rejimlerine övgüden başka bir şey olmayan burjuva ideolojisi de bunalımlar içerisinde yalpalamakta, geniş yığınları peşinden sürükleyebilecek fikirler ortaya koymak yetenek ve imkanlarını günden güne yitirmektedir.

Ancak bütün bunlara rağmen, emperyalizmin hâlâ büyük bir iktisadi, politik ve askeri güç olduğunu asla gözden uzak tutmamak lazımdır. Hâlâ varolan bu kuvvet, ona, halkların ve devletlerin iç işlerine karışmak, onlara gerici rejimleri zorla kabul ettirmek, devrimci ve ilerici güçleri ezmek imkanını vermektedir.

Bu yüzdendir ki, dünyanın belirli yerlerinde anti-emperyalist mücadele sıcak savaş halinde sürdürülmektedir. Kahraman Vietnam halkının kurtuluş mücadelesi her gün biraz daha zafere yaklaşırken, **Türkiye'nin de dahil bulunduğu Ortadoğu bölgesi aynı oranda sıcak savaş ortamına sürüklenmekte, «Vietnamlaşmaktadır.»** Dünya konjonktürü içerisinde Türkiye'nin durumunu Vietnamlaşan Ortadoğu çerçevesi içinde görmek ve *Türkiye halklarının anti-emperyalist savaşını mutlak surette «Ortadoğu Devrimci Çemberi» içerisinde değerlendirmek zorundayız.*

Türkiyede Kapitalizmin Gelişmesi

Türkiye kapitalistleşme süreci bakımından diğer Ortadoğu ülkelerine oranla şüphesiz daha ileride, fakat esas itibariyle emperyalizme bağımlı, kapitalizm öncesi üretim ilişkilerini de bünyesinde hâlâ sürdüren geri bıraktırılmış bir ülkedir.

Türkiye'de burjuvazi, tarihi görevini yapamayacak durumda olup, milli bir sanayii gerçekleştirme yerine, emperyalizmle işbirliği yapmakta ve yabancı sermayenin temsilciliğini tercih etmektedir. Türkiye'nin en büyük mali işletmeleri, bankalar, holdingler, ya emperyalizmin baş işbirlikçisi yada doğrudan doğruya ortağıdır. Mali sermaye, Türkiye'nin hızla kalkınmasını sağlayacak sanayi yatırımlarına değil, ihracat, ithalat, ticaret, bankacılık, sigortacılık ve montaj sanayii gibi rizikosu az, kârı bol vurgun alanlarına yönelmektedir. Banka sermayesi, bir aracı-tefeci zümreyi besleyerek, onu orta ve küçük burjuvazinin başına bela etmektedir. Devletçilik politikası ise, devlet teşebbüslerini özel sektörü besleyen, halktan aldığı kaynakları burjuvaziye aktaran bir emme-basma tulumba şeklinde işletmektedir.

Mali sermayenin Türkiye'de tekelleşme ve holdingleşme eğilimi son yıl içerisinde daha da hızlanmıştır. Devlet sektörü dışındaki başlıca sanayi alanları, yurt ölçüsünde küçük imalat kesiminin kredi ihtiyaçları tekelci kapitalin elindedir. Halk sektörü adı altında faaliyete geçen holdingler yoluyla da küçük burjuvazinin ve diğer sınıfların küçük tasarruflarına el atılmıştır. İşçilerin ücretlerinden kesilen paralarla sağlanan finansman kaynakları, işçilerin sosyal güvenliğine değil, kapitalist gelişmenin emrine verilmiştir. Küçük burjuvazinin asker kesiminin kanunla kurduğu Ordu Yardımlaşma Kurumu kısa zamanda dev bir holding haline gelerek yabancı sermaye ile ortak yatırımlara girişmiştir.

1969 yılında İstanbul'da toplanan Dünya Ticaret Odaları Kongresi'nde başkapitalist Watson, sermayenin sınır tanımadığını ve enternasyonalist bir yapısı olduğunu açıklayarak Türkiye'deki işbirlikçi kapitalistlerin de bu emperyalist sermayenin bir parçası olduğunu belgelemiştir. Türkiye'de emperyalizmin güdümündeki kapitalistleşme hareketinin ulaştığı son nokta, yıl sonunda büyük kapitalistlerin ve büyük bürokratların da gayretleriyle Ortak Pazar'a kapılanma teşebbüsü olmuştur. Tarımda kapitalistleşme de, makineleşmenin ve gübrelemenin artmasıyla hızlanmıştır.

Emperyalizmin güdümündeki bu kapitalistleşme sürecine paralel olarak Türkiye'de proleterleşme süreci de hızlanmıştır. 1969 yılında sigortalı işçi sayısı 1.191.000'e ulaşmıştır. Büyük işyerlerinde çalışanların sayısı ise 1 milyona ulaşmaktadır. Küçük üretimde çalışanların ve tarım işçilerinin eklenmesiyle beraber Türkiye'deki işçi sınıfının sayısı 3,5 milyon kadar tahmin olunmaktadır. Orta Avrupa emperyalizmine «insangücü» ihracı artmış, 1969 yılı içerisinde yurt dışındaki işçilerimizin sayısı 300.000'e ulaşmıştır.

Tarımdaki kapitalistleşme nedeniyle, bir yandan mülksüzleşme, bir yandan makineleşmenin yarattığı işsizlik büyük kitlelerin köylerden kentlere göçünü zorunlu kılmaktadır.

Talana dayanan plânsız bir ekonomide enflasyonist baskıların da artması yüzünden halk

ANT'ın Atılım Programı

ANT, bilimsel sosyalist teoriyi rehber kabul eden bütün sosyalistleri «İdeoloji ve Örgüt Birliği»ne çağırırken, sosyalist bir yayın organı olarak kendi üzerine düşen görevleri de imkanlarını sonuna kadar zorlayarak yerine getirmek sorumluluğunu hissetmektedir.

Dördüncü mücadele yılana başladığımız şu anda, hemen belirtelim ki, ANT'ın bu yeni atılımı, belli kişilerin değil, tüm sosyalistlerin yıllardır sürdürdükleri mücadelelerin ve geliştirdikleri görüşlerin ortak ürünüdür. Yeni atılımımızın başarıya ulaşması, ancak, bütün sosyalistlerin ona yardımcı olması, katkıda bulunması, eleştirilerini açıkça yapmalarıyla mümkündür.

ANT, bugüne değin çeşitli isimler altında toplanan gruplardan hiçbirinin sözcüsü değildir. Hangi gruba mensup olurlarsa olsunlar, «bilimsel sosyalist teori»yi rehber edinen ve çağırımızda belirttiğimiz devrimci ilkeleri benimseyen tüm sosyalistlere sayfalarımız açıktır. Bilimsel sosyalist teoriyi esas alarak Türkiye üzerine yapılacak araştırmalar, çalışmalar ANT tarafından daima saygı ile karşılanacak, hataları varsa eleştirilecek, bütün bu çalışmalardan, devrimci teorinin Türkiye'ye uygulanması için gerekli sentezlere varılmağa çalışılacaktır.

Ancak, çeşitli maddi imkansızlıklar nedeniyle sayfa adedini artıramayan, hatta maliyet giderlerinin yükselmesi, kağıt fiyatının artması dolayısıyla fiyatını bu sayıdan itibaren 150 Kuruş'a çıkartmak zorunda kalan ANT'ın hacmi içerisinde bütün bu görevleri tamamen yerine getirmek düşünülemez.

Haftalık dergi olarak ANT, yurt ve dünya olaylarını sosyalist açıdan değerlendirerek yansıtacak, sık sık teorik açıklamalar yaparak sosyalist militanların devrimci teoriyi kavramalarını, unutturulmak istenen savaşlarının sürekliliğini, kitlelerle bağ kurmalarını sağlamağa çalışacak, olaylar karşısında sosyalistlerin nasıl bir tavır takınmaları gerektiğini açıklayacak, sosyalistler arasında ideoloji ve örgüt birliğini gerçekleştirmek ve sürdürmek için sık sık uyarmalarda bulunacaktır.

Ama yayın alanındaki çalışmaların bu çerçeveyi mutlak surette aşması gereklidir.

Bunun için, ANT, 1970 yılında sosyalist okurlarına bir program önerisinde bulunmaktadır:

1. AYLIK TEORİ VE EYLEM DERGİSİ: Teorik tartışmalara ve Türkiye üzerine bilimsel incelemelere geniş çapta yer verecek, bilimsel verilerden hareket ederek Türkiye için geçerli sentezlere varacak, böylece eylemlerimizin sağlıklı biçimde oluşturulmasını ve sürdürülmesini sağlayacak aylık teori ve eylem dergilerine ihtiyaç duyulmaktadır. Bu konuda şimdiye kadar, belirli hatalarına rağmen, olumlu hizmetleri bulunan dergiler yayınlanmıştır. Ancak sosyalistlerin teori ile ve Türkiye gerçekleriyle daha fazla teçhiz edilmeleri için, yeni yeni aylık dergilerin yayınlanması, sayılarının artırılması gereklidir. ANT, bu konuda çalışmalarını sürdürmekte olup, aylık bir teori ve eylem dergisi konusunda yakında ayrıntılı açıklamada bulunacaktır.

2. ANADOLU YAYINLARI İLE DAYANIŞMA: Büyük kentlerde yayınlanan sosyalist dergilerin dışında, Anadolu'da da çok ağır koşullar altında çeşitli sosyalist yayınlar yapılmaktadır. Bilimsel sosyalist teorinin ışığında ideoloji ve örgüt birliğini sağlamak için çeşitli merkezlerde daha çok sayıda yayın yapılması, yayınlanmakta olanların da yayınlarını bu doğrultuda sürdürmeleri zorunludur. Böyle bir atılım, çeşitli illerde aynı doğrultuda mücadele eden, fakat birlik ve dayanışma sağlayamayan sosyalist militanların daha güçlü olmalarını da sağlayacaktır. ANT, yayınlanmakta olan ve yayınlanacak olan sosyalist gazete ve dergilerle devrimci dayanışma sağlayacak, onlarla sürekli haberleşecek, bütün Türkiye'ye seslerini duyurmalarına ve daha mükemmel biçimde yayınlanmalarına, elindeki imkanlar oranında, yardımcı olacaktır.

3. EMEKÇİ KİTLELERE GAZETE: Haftalık dergi olarak ANT'ın ve çıkarılması düşünülen aylık derginin, henüz bilinçlenmemiş kitlelerce izlenmesinin mümkün olmadığını kabul ediyoruz. İşçi ve köylü kitlelerinin bilinçlenmesi ve giderek devrimci teori ile donatılabilmesi için işin alfabesinden başlayacak periyodik yayınlar yapma konusunda da çalışmalarımız vardır. Ancak bunun gerçekleştirilebilmesi, her şeyden önce bir maddi imkan meselesidir. ANT, bu imkanların sağlanması ve haftalık yada haftada iki günlük bir kitle gazetesinin gerçekleştirilmesi için zemin yoklaması yapmaktadır. ANT, bu ihtiyacın karşılanması için çalışmalarını sürdürecek ve zaman zaman okurlarına bilgi verecektir.

4. ANT YAYINLARI: Bir buçuk yıldan beri sürdürmekte olduğumuz kitapları 30'u bulan ANT YAYINLARI'nı, bu yıldan itibaren daha tutarlı çizgide, temel kitaplara ve Türkiye gerçeğine yönelik belgesel çalışmalara ağırlık vererek sürdüreceğiz.

5. ANT KİTAP KULÜBÜ: Sosyalistlere sadece ANT'ın yayınladığı kitapları değil, diğer devrimci yayınevlerinin yayınladığı temel kitapları da tanıtmak ve bunlardan indirimli olarak yararlanmalarını sağlamak üzere bir ANT KİTAP KULÜBÜ de kurulmuştur. ANT Dergisi'nin ve diğer yayınlarımızın abonelerinin yararlanacakları ANT KİTAP KULÜBÜ ile ilgili tafsilat gelecek sayımızda sunulacaktır.

ANT'ın, bilimsel sosyalist teorinin ışığında *«ideoloji ve örgüt birliği»*ni gerçekleştirmek yolunda 1970 yılı için önerdiği bu programın uygulanabilmesi, tüm sosyalistlerin ortak çabası, desteği ve açık eleştirileriyle mümkün olacaktır.

yığınlarının nisbi ve mutlak fakirleşmesi hızlanmakta halk **kitleleri büyük bir rahatsızlığa sürüklenmektedir.** Bu yüzdendir ki, 1969 seçimlerinde seçmenlerin yüzde 40'ı oylarını kullanmak bile istememiş, mali sermayenin ve toprak ağalığının partisi olan AP ise, tüm kayıtlı seçmenlerden ancak yüzde 30'unun oyunu alabilmiştir.

1969'un Kitle Hareketleri

1969 yılında ekonomik bunalımın derinleşmesi, kitlelerin Filipin demokrasisine yabancılaşması yanında, işçilerin ekonomik mücadeleleri fabrika işgallerine, köylülerin mücadeleleri toprak işgallerine, küçük burjuva - aydın tabakaların mücadelesi ise, kanunları zorlayan fiili boykotlara vardırılmıştır. **Geçtiğimiz yıl, Türkiye'de büyük kitle hareketleri yılıdır.**

1. İşçilerin ekonomik mücadeleleri geçen yıl bütün Türkiye'ye yayılmıştır. Bu mücadelelerin doruğu ise, yer yer çatışmalı ve işçi kanı dökülen Singer, Demir Döküm ve Gamak işgalleri olmuştur. İşçiler, Zonguldak Konya, Çayırova, Perşembe, İzmir, Adana, Ankara'da sürdürdükleri bu yürekli mücadelelerinde, gerici ve tutucu sendikaları da arkalarından sürüklemişlerdir. En devrimci kavgayı verenlerin ise, DİSK'e bağlı işçiler olduğu görülmüştür. Bir çok grev ve direnme hareketleri, işveren ve polis tarafından engellenmiş, işçilerin oluşturduğu hareketlerin bazıları ise, sarı sendikacılar tarafından saptırılarak başarısızlığa uğratılmıştır.

Yasal alanda ise yeni iş ve sendikalar kanunu ile, sendikacılığın tümüyle sarılaştırılması için hazırlıklar yapılmakta, **işçi sınıfı mücadelesi ekonomik mücadele alanında hapsolunmak, bu alan içinde bölünmek istenmektedir.**

Bütün yaz aylarında İstanbul'un varoşlarında irili ufaklı fabrikalarda işçi hareketleri sürdürülmüştür. **Bu hareketler, kendiliğinden olma niteliği ağır basan hareketlerdi. Örgütsüzlük, işçi liderlerinin olmayışı, devrimcilerin proletarya ile bağ kuramaması, bu hareketlerden çoğunun daha başlangıçta ezilmesine, ekonomik mücadelenin bile yürütülememesine yolaçmıştır.**

Türkiye'de milyona yakın tarım işçisi hâlâ örgütsüzdür. Bu örgütsüzlük, tarım işçilerinin ekonomik mücadeleye dahi girememeleri sonucunu doğurmaktadır.

Bu dönemde işçi sınıfı bakımından en ileri hareketlerden biri, Çorum'da Alpagut linyit işletmelerinde çalışan işçilerin işyerine elkoyarak üretimin işçi tarafından yönetimi ve denetimini gerçekleştirmiş olmalarıdır.

2. **Köylülerin gerek toprak kavgaları, gerekse ürünlerini pazarlama, kredi meseleleri, tefecilik konularındaki mücadeleleri 1969'da daha yayılmıştır.** Atalan, Değirmenköy'de toprak işgalleri olmuştur. Van, Malatya, Burdur'da köylüler yürüyüşler yapmış, Gerze, Söke ve Fatsa'da tütün Tarsus'ta pamuk ekicileri mitingler düzenlemişlerdir. **Bütün bu spontane hareketlerin yurt çapında siyasal mücadele alanına yansıtılması ise gerçekleşememiş, bu konuda Türkiye solu üstlenmesi gereken görevleri yerine getirememiştir.** Bu durum, işbirlikçi iktidarın bu direnişleri geçiştirmesine ve alttan alta bir terörü yürütebilmesine imkan vermiştir.

3. Doğu Anadolu, geçen yıl da yoğun kitle hareketlerine sahne olmuştur. **Bugün Doğu'nun geri kalmışlığında en büyük nedenlerden biri, doğulu hakim sınıfların batıdaki hakim sınıflarla kurdukları işbirliğidir.** Bunlar, Doğu'nun kaynaklarını büyük şehirlere, oradan da emperyalist ülkelere aktarmaktadırlar. *Doğu Meselesi bütün Türkiye halklarının çelişkileri içinde ele alınmalıdır.* **Bu yapılamadığı içindir ki, doğu mitingleri belirli bir bütünlüğe ulaşamamış, gerekli destek ve dayanışma gerçekleştirilememiştir.** Tunceli olayları, yürütülen terörün bütün köylü, işçi, gençlik ve aydınlarla beraber Doğu'luları da hedef aldığını gösteren bir örnekti. Ne var ki, bu terör karşısında da somut bir güçbirliği sağlanamamıştır.

4. **Küçük burjuva - aydın kesimi, ilk defa geçen yıl büyük kitle hareketleriyle sömürü düzenine başkaldırmış,** öğretmenlerin dört günlük boykotu ve küçük memurların direniş mitingleri, büyük maddi imkansızlıklar içinde, ağır ve baskı karşısında bulunan bu kesimin egemen sınıfların diktasına bundan böyle boyun eğmeyeceğini kanıtlamıştır. Öğretmen boykotu, Türkiye'de ilk defa yurt çapında bir genel direniş ve örnek bir dayanışma hareketi olması bakımından ayrı bir önem taşımaktadır.

5. Yıllardan beri anti-emperyalist ve devrimci mücadelenin ön saflarında savaşan **devrimci gençliğin 1969 yılındaki hareketleri ise, belirli kopukluklar, disiplinsizlikler, ani patlamalar içinde gerçekleşmiştir.** Buna karşılık hakim çevrelerin gençliğe karşı baskı ve terörü, kendi içinde tam bir tutarlılık, kararlılıkla sürdürülmüş, özellikle bilinçli ve eylemlerini üniversite duvarları dışına taşıran devrimci gençler, hedef alınmıştır. Nitekim, Mehmet Cantekin Taylan Özgür, Mehmet Büyükseviç ve Battal Mehetoğlu'nun alçakça katledilmeleri, gittikçe geliştirilen bu planı kanıtlamaktadır.

En son gençlik olaylarında 20.000 kişi yürümüş, fakat bu 20.000 kişi hareket içinde eğitilememiş, devrimci ittifaklarla ilgili somut solganlar atılamamış, bunların ardından yeni, yaygın kitle örgütlenmelerine gidilememiştir. Bu durum, küçük burjuva ideolojisi ve geleneksel küçük burjuva sloganlarının yayılmasına yolaçmıştır. **Gençlik hareketleri, işçi, köylü hareketleriyle de, birkaç gidip gelme dışında, somut bağlantısını kuramamıştır.**

Bütün bunlar da gösteriyor ki, Türkiye çapında kendiliğinden ve ekonomik hareketlerin yayıldığı ani ve birbiriyle ilişkisiz patlamalar yılı yaşanmıştır. İşbirlikçi iktidarın devamlı sürdürdüğü terörün de etkisi olmakla beraber, sol kadroların büyük bir dağınıklık içinde bulunması nedeniyle ülke çapında bir devrimci birliğe gidilememiştir. *Kitlelerin bu hareketliliği içinde tek sol siyasi örgüt olan TİP, kendisine düşen görevi yerine getirememiş, küçük burjuva ideolojisi hakimiyetinde tamamen kendi iç meselelerine dönük bir tabela örgütü olarak kalmıştır.*

Devamı arkada



Sosyalistleri ideoloji ve

Türkiye Solu'nun Durumu

□ Türkiye İşçi Partisi, Türkiye'de işçi sınıfının örgütlenmesine ve diğer sınıflara da açılan politik mücadelesine terörle set çeken çok uzun bir dönem sonunda, 27 Mayıs'la doğan kısmi demokrasi ortamında kurulmuş ve bu ortamın hastalıklarını taşımıştır.

Bir dönem Türkiye'de solun tek siyasal örgütü olan ve sol kadroları bünyesinde toplayan TİP, 1965'e kadar meşruluk kazanma kavgasını sürdürmüştür. Ancak meşruluğunu 1965'te halk oyu ile de tescil ettiren TİP'in yapısındaki hastalıklar bu tarihten sonra adamakıllı su yüzüne çıkmıştır:

— **TİP bir işçi sınıfı partisi değil, bir kitle partisi hüviyetinde ortaya çıkmış, sınıflar arası ittifakları da kendi bünyesi içinde kurmaya çalışmıştır.**

— *Bu yapısıyla partiye küçük burjuva sosyalizmi hakim olmuş, proleter sosyalizmi örgüt içinde eğitimle yayılmamış, proleteryaya politik bilinç aktarılmamış, aktarılmak da istenmemiştir.*

— **İşçi sınıfının ancak asgari programı olabilecek TİP programı, azami program olarak nitelenmiş, demokratik bazı dönüşümlerse, «sosyalizm» olarak adlandırılmıştır.**

— *Merkez, teşkilatla sağlam bir bağlantı kuramadığı halde, ideolojik alanda otoriter merkeziyetçilik yürütmüş, parti içinde tartışma ve bilimsel sosyalist ilkelere yönelme ortamı engellenmiştir. Disiplin kuralların işleyişi, bugün sol hareketteki kaosun doğmasındaki başlıca nedenlerden biri olmuştur.*

— **İttifakları kendi bünyesi içinde kurmak iddiasında olunduğu için, parti dışındaki diğer ilerici güçlere sırt çevrilmiş, bunların devrimci potansiyele katkısı küçümsenmiştir. Özellikle 1965'ten sonra tek çalışma biçimi olarak «parlemantarizm» benimsenmiş, teşkilat hareketsizliğe itilmiştir. Parti, işçi, köylü hareketleri ve diğer ilerici grupların hareketleri içinde alması gereken öncülük görevini üstlenmemiştir.**

— *Kadrolaşmaya gidilerek proleterya örgütünü oluşturma yönünde ileri adımlar atılmamıştır.*

□ TİP'in karşısına zamanla bir alternatif olarak çıkan ve **Milli Demokratik Devrim** tezi etrafında toplananların gösterdikleri gelişimi ise şöyle noktalayabiliriz:

— **Bugün Milli Demokratik Devrim tezini benimsemiş bulunan sosyalistler, partili olsun olmasın, 1965'e kadar TİP'in destekleyicisi olmuşlardır.**

— *Bu sosyalistler arasından bir grup, 1965'ten sonra Yön kadrosundaki küçük burjuva öncülüğünü savunan ideologlarla birlikte TİP'e karşı bir eleştiri kampanyası açmışlardır.*

Bu tartışmalar ve eleştirilerin TİP içindeki küçük burjuva sosyalizmine yönelmesi gerekirken, CHP ile güçbirliği, asker-sivil aydın kadroların ilericiliği, kemalistlerle ilişki kurulması konularına ağırlık verilmiştir. Parti içinde de işçi sınıfı ideolojisinin hakimiyeti için çalışılmamış, bu konuda eleştiriler getirilmemiştir. Bu ortam içinde TİP, küçük burjuva ideolojisi batağına adamakıllı gömülmüştür.

— **O dönemde tezlerini «Geniş Cephe» sloganı altında geliştirenler, güçbirliği olarak tabela örgütleri arası güçbirliğini öngörmüşlerdir.**

— *Giderek «işçi sınıfı öncülüğü»nden bahsolunmağa başlamakla beraber, işçi sınıfının örgütlenişi, politik mücadelesi üzerine somut öneriler getirilmemiştir. Buna karşılık, uzun dönem, bazı küçük burjuva unsurların kuyrukçuluğu yapılmış, CHP'nin peşinde uzun bir süre koşulmuştur. Ancak, küçük burjuvazinin siyasi örgütü haline dönüştüğünü ileri sürdükleri CHP'deki son gelişimler karşısında ise, ittifakların ancak her sınıfın öz örgütünün kurulmasıyla gerçekleşebileceği gibi gerçek dışı öneriler getirilmiştir.*

— **Bir dönem, «işçi sınıfının öz örgütü ancak milli demokratik devrimden sonra kurulur» denmiş, daha sonra «milli demokratik devrimin işçi sınıfı öncülüğünde gerçekleşeceği» söylenmeğe başlanmış, milli demokratik devrim - milli demokratik hareketler ayrımına varılmıştır.**

— *Ancak M.D.D. tezi etrafında toplananların, özellikle son yılda kendilerini arındırma sürecine girdikleri göz önünde bulundurulmalıdır. Kendileri «kuyrukçuluk»tan uzaklaştıkları ve pratiklerini de işçi sınıfı ideolojisi ilkeleriyle uyuşur hale getirdikleri, işçi sınıfına yöneldikleri ölçüde sağlığa kavuşacaklardır.*

Temel İlkeler

Bugün çeşitli kamplara bölünmüş bulunan Türkiye solunda genel bir toparlanmaya gitmek, ideoloji ve örgüt birliğini sağlamak, ancak bilimsel sosyalist teorinin ilkeleri etrafında olabilir. Bunun için, Devrim, Strateji, Taktik, Örgüt meselelerini açmak gerekir.

□ *DEVRİM MESELESİ:* **Devrim bir ülkedeki en devrimci sınıfın, mevcut üretim tarzını değiştirmek üzere müttefiklerinin desteğiyle veya müttefikleriyle birlikte iktidara gelmesidir.** *Devrim her şeyden önce bir «iktidar» sorunudur, ve bu iktidar, girdiği aşamanın mülkiyet ilişkilerini getirecektir.*

Öyleyse Devrim:

a) Devrimci sınıf veya sınıfların iktidara geçtiği **«sıçrama anı»**,

b) Yeni iktidarın mevcut üretim tarzını değiştirmek üzere gerçekleştireceği **«dönüşümler»** dizisinden oluşur.

Bu iki kavram arasındaki diyalektik bağlantıyı bir an unutmaksızın, Devrim kelimesi özellikle **«sıçrama anı»**nı temsil etmektedir.

□ *STRATEJİ, TAKTİK VE İTTİFAKLAR:* **İşçi sınıfının devrimci kavgası, ancak stratejik ve taktik meselelerdeki açıklık ile başarıya ulaşır.** «Stratejinin konusu, **devrimin belirli bir aşamasını temel kabul ederek,** proleteryanın başlıca darbesinin doğrultusunu tesbit etmek; devrimci kuvvetlerin uygun surette tertibi (başlıca yedek kuvvetler ve ikinci kuvvetler) planını hazırlamak; devrimin belirli aşaması boyunca bu planın gerçekleştirilmesi için mücadele etmektir... Strateji, devrimin temel kuvvetleri ve bu kuvvetlerin ihtiyatlarıyla uğraşır. **Devrim yeni bir aşamaya her geçişinde strateji de değişir.** Fakat belirli bir aşama boyunca, esas itibariyle strateji değişmez.»

«Taktiğin konusu, nisbeten kısa olan hareketin med ve ceziri, devrimin hızlanması ve yavaşlaması devresinde proleteryanın davranış çizgisini tesbit etmek, eski mücadele ve örgütlenme şekillerinin yerine yenilerini koyarak v.b. çizginin uygulanması için mücadele etmektir... **Taktik, stratejinin bir parçasıdır. Stratejiye tabidir ve stratejiye hizmet etmekle yükümlüdür.»**

Kapitalist ülkelerde kapitalistler ile proleterya arasındaki çelişki kesindir. Ve ancak işçi sınıfının devrimci kavgasıyla çözülür. Bu yolda işçi sınıfının mücadelesine yardımcı olabilecek ittifaklar meselesi önemsiz olabilir. **Ama geri bıraktırılmış ülkelerde, emperyalizmin özel durumu, işçi sınıfını ve örgütünü sosyalizmi kurmak yolunda diğer sınıflarla ittifak yapmağa zorlar.** *«Yalnız öncü ile başarıya ulaşmak imkânsızdır. Henüz bütün işçi sınıfı ve henüz büyük kitleler öncüyü doğrudan doğruya destekler bir tutum takınmadan, hiç değilse hayırhah tarafsızlık tutumu takınmadan öncüyü tek başına savaşa sürmek, sadece ahmaklık değil, cinayettir de...»*

Bütün mesele, nihai hedef sosyalizmi kurmak yolunda, sosyalizm için sürekli mücadelede işçi sınıfının kesin öncülüğünde savaşacak diğer sınıf ve tabakaların nasıl bir araya getirilebileceğini gösteren ittifaklar meselesidir.

İttifaklar meselesi, aynı zamanda, kimlerin düşmanımız, kimlerin dostumuz olduğu meselesidir. Çok dinamik bir gelişim içi de bulunan ve Ortak Pazar olgusu ile çelişkileri daha da belirgin hale gelecek olan Türkiye'de bazı sınıfların strateji içindeki yerini saptayabilmek, ilk anda güçlük arzedebilir. Ama kaba hatlarıyla *düşmanımız, emperyalistler ve onun emrindeki işbirlikçi kapitalistler, aracılar, tefeciler ve toprak ağaları ve emperyalizmle bütünleşmiş büyük bürokratlardır. İşçi sınıfının bunlarla uzlaşmaz çelişkisi vardır.*

Devrimin öncüsü **işçi sınıfının dostları, başta yarı-işçiler, yoksul köylüler olmak üzere köy ve şehir küçük burjuvazisidir.** Diğer tabakalar, asgari program çerçevesinde işçi sınıfı örgütünün göstereceği taktik hedeflere uygun olarak, düşmanlarımızla çelişkilerinin arttığı ölçüde düşmanlarımıza karşı mücadeleye çağrılır. Eğer gelmezlerse, en azından tarafsızlaştırılmaları için uğraşılır.

İşçi sınıfı ayrıca, devrimci kavganın başarısı açısından, savaştığı emperyalist ülkelerin proleteryalarını, emperyalizme karşı milli kurtuluş savaşı veren halkları da dostları arasında sayacaktır.

İttifaklar işçi sınıfının örgütünün öncülüğünde, bu örgütün asgari programı çerçevesinde olur. İttifakların hangi yollarla, ne şekilde kurulacağı meselesi, taktik meselelerdir. Ve bunlar, zaman parçaları içinde geliştirilir. *Bütün taktik hedefleri parti gösterecektir.*

İşçi sınıfı, yedeğine başta yarı-işçiler ve yoksul köylüler olmak üzere toplumdaki diğer ilerici sınıf ve tabakaları alarak iktidara gelir. Bu iktidar, işçi sınıfı öncülüğündeki «DEMOKRATİK HALK İKTİDARI»dır. İşçi sınıfı, sonra kesintisiz devrim içinde kendi mutlak iktidarını kurar, ve sosyalist dönüşümleri gerçekleştirir. Demokratik halk iktidarının karakteri, işçi-köylü ittifakının damgasını taşır. *«Biz sürekli devrime taraftarız. Yarı yolda durmayacağız...»*

Kesintisiz devrimin başından sonuna kadar egemenlik işçi sınıfındadır. Çünkü **objektif olarak Türkiye'de devrimci potansiyele sahip tek sınıf, işçi sınıfıdır.** Ve her geçen gün, işçi sınıfının devrimci özelliklerini artırmadan yana çalışmaktadır. *Türkiye'de işçi sınıfı öncülüğünde olmayan hiçbir hareket, sınıflar arası ittifaklar zeminini yaratamaz ve devrimi yapamaz.* Böyle olduğu için, devrim, ancak işçi sınıfının öncülüğünde gerçekleştirilebilir.

İşçi sınıfı örgütünün kesin öncülüğünde kurulan ittifakların başarılı olması, işçi sınıfının asgari programının Türkiye gerçeklerinden çıkarılmış olmasına bağlıdır. İttifaklarda neler vaadedeceğimiz açık olmazsa, başarılı olamayız. Sosyalist militanların ittifaklar meselesini çok iyi anlayıp onu yurt çapında uygulayabilmeleri için, asgari programdaki konuların iyice açıklığa kavuşması gerekir. Slogan ve çağrılarda etkili olabilmek için özellikle ekonomik hedeflerde çok somut olmak ve bunların politik mücadele ile bağlantısını çok iyi kurmak gerekir. Bunlar olmaksızın kitlelere soyut sloganlar vermek ve soyut hedefler göstermek zorunda kalırız. Oysa **kitleler soyut hedefler için soyut sloganlar etrafında toplanıp mücadele etmezler.**

İttifak kurma sürecinde işçi sınıfı örgütünün iki görevi vardır: Bir yandan diğer sınıf ve tabakaların isteklerinin yetersizliği, eksikliği ve herhangi bir devrimci atılımda işçi sınıfı örgütünün öncülüğü olmaksızın başarılı olmalarının imkânsız olduğunu anlatmak, bu anlatımı somut olaylarla güçlendirmek; («Sayısız kitlelere eski iktidarın devrilmesinin kaçınılmaz bir zorunluluk olduğunu, kendi tecrübeleriyle anlama imkânı vermek; devrimci şiarların doğruluğuna kendi tecrübeleriyle kanaat getirmelerine imkân veren mücadele araçlarını ve örgüt şekillerini ileri sürmek: İşte ödev budur.») öte yandan, kendi asgari programını onlara benimsetebilmek için her yolu denemek.

İşçi sınıfı örgütünün çalışması, ikili bir işlerlik içinde ele alınır:



TEORİ: (Kuram, Nazariye) Genel olarak bir meseleyi ilgilendiren düşüncelerin bütünü, düşünce alanında kalan bilgi ve bu bilgilerin temel kurallarıdır.

Devrimci açıdan teori, «bütün ülkelerin» işçi hareketlerinin genel şekli ile ele alınan tecrübesidir.

Devrimci kavgayı en doğru şekilde yönlendirebilmek, işçi sınıfının gelecekte nasıl hareket edebileceğini gösterebilmek için mutlaka ve mutlaka teori lazımdır.

«Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz»

PRATİK: Teorisi hazırlanan bir düşünceyi iş alanına geçirip gerçekleştirmek, uygulamaktır. (Tatbikat)

TEORİ ve PRATİK BİRLİĞİ: *Teori ve pratik birbirine sıkı sıkıya bağlıdır.*

İçinde yaşadığımız ortamda bir çok olayları ve değişimleri gözetleyerek ilk bilgilerimizi ediniriz. Bu ilk bilgiler, içinde yaşadığımız ortamın ürünüdür.

Çevremizi izleyerek ilk bilgilerimizi edinmeye, «Bilginin algı aşaması» (idrak safhası) denir.

Çevremizdeki olayları gözlemeye devam ederek edindiğimiz ilk bilgilerle, çevremizdeki eşyanın ilk bakışta görünmeyen iç ilişkilerini, değişim ve gelişimlerin nedenini aramaya yönelir ve kafamızı zorlarız. Bu düşünme ve mantığımızı zorlama sonunda değişim ve gelişimlerin nedenini izah eden genel kavramlar ve teoriler ortaya atarız. Buna bilginin «yargı aşaması» (hükmü safhası) denir.

Sonra vardığımız yargıları günlük hayatta deneyerek doğruluğunu araştırırız. Buna da bilginin pratik içinde doğrulanması aşaması denir.

«Bilgi, pratik ile başlar, pratik yoluyla teori düzeyine ulaşır ve ardından gene pratiğe dönüşmek zorundadır.»

Teori ile pratiğin bu birliği en basit günlük işlerden, en karmaşık felsefi problemelere kadar geçerlidir.

Bazı halk deyimleri bile bu bütünlüğü dile getirir:

— Yapmayan bilmez, bilmeyen yapamaz.

— Kafasız kol, kolsuz kafa işlemez.

Öte yandan, «...Teori devrimci pratiğe bağlanmadıkça hedefsiz kalır... Fakat teori, devrimci pratik ile çözülmez bir bağlılık içinde gelişince, işçi hareketinin büyük bir kuvveti haline gelebilir.»

örgüt birliğine çağırıyoruz

1. İşçi sınıfı içinde proleter ideolojisinin kesin hakimiyeti sağlanır, işçi sınıfının kesin hedefleri gösterilir. Diğer yandan da, ittifakın gerekleri anlatılır, devrimin demokratik hedefleri açıklanır.

2. *İşçi sınıfı örgütü, diğer müttefikler arasında da çalışacaktır. Onların isteklerinin Demokratik Halk İktidarı'nda gerçekleşeceğini anlatacaktır. Bu müttefikler arasında öncülük yapılır, sloganlar atılır, ajitasyon yapılır, ve devrimci harekete katılmaları sağlanır.*

VE BÜTÜN BUNLAR, SOSYALİST OLDUĞUMUZ HİÇ SAKLANMADAN VE HER FIRSATTA BELİRTİLEREK YAPILIR.

□ **İŞÇİ SINIFI ÖRGÜTÜ:** Bütün yukarıda saydıklarımız, ancak ve ancak etkin bir işçi sınıfı örgütünün varlığı ile anlam kazanacaktır. İşçi sınıfı partisi şu özellikleri taşır:

1. *Bilimsel sosyalizmin üzerine inşa edilmiş ve onun devrimci ilkelerine göre çalışır olmak;*
2. **Teorik - pratik bütünlüğünü sağlayıp, kitlelerle sürekli bağ kurup devrimci eylemlerde en önde yeralmak.**
3. *Eleştiri ve özeleştiri mekanizmasını* **en** *olumlu biçimde işletmek.*

Parti, bilimsel sosyalist teorinin ışığında toplanan işçi sınıfının en bilinçli kesiminden oluşur. Parti çelik disiplinli olup, demokratik merkeziyetçilik ilkelerine göre çalışır. «Proleterleri iktidar uğruna mücadeleye sevkedecek kadar cessur, devrimci bir durumun şartları içinde yolunu şaşırmayacak kadar tecrübeli ve hedefe giden yolda her çeşit kayalara çarpmadan seyredebilecek kadar esnek, mücadeleci bir partiye, devrimci bir partiye zorunlu ihtiyaç, işte buradan gelir.»

Önümüzdeki Devrimci Görevler

Sosyalistlerin görevi, Türkiye'deki biricik sol partiyi, yukarıdaki özellikleri kazanabilmesi için, bütün olanakları sonuna kadar kullanarak zorlamaktır. Bunun yolu, faşist kanunları zorlayarak demokratik hak ve görevleri, sosyalizmi cesurca, bıkmadan, usanmadan anlatmak, Türkiye'ye özgü inceleme ve araştırmalarla taktik meselelere ışık getirmek ve yılmadan savaşmaktır. Eğer elimizden daha ileri imkanlar alınmışsa, görevimiz, önümüzdeki imkanları zorlamaktır. Birlik ve bütünlüğü bozulmuş **SOSYALİSTLERİ BİLİMSEL SOSYALİST TEORİNİN IŞIĞINDA İDEOLOJİ VE ÖRGÜT BİRLİĞİNE ÇAĞIRIYORUZ.**

Devrimci kavgada başarılı olmak için üç bilgiyle donatılmak zorundayız.

1. Devrimci teorik bilgi,
2. Tarihi bilgi,
3. İçinde bulunduğumuz ortam hakkında derinlemesine bilgi.

Bu üç tür bilgi ile donatılmak yeter mi?

Hayır!

Sosyalistler olarak yalnız davaya inanıp boş oturmamalıyız. Mücadeleci, kavgacı, militan olmalıyız.

□ **TİP İÇİNDEKİ GÖREVLERİMİZ:** *TİP içinde bilimsel sosyalist teorinin savunuculuğunu yapmak. İşçi sınıfı ideolojisini benimseyenlerin örgüte katılmalarını ve etkinliğini sağlamak. Örgüt içinde ilk ağızda dar eylem grupları oluşturup ideolojik eğitim yapmak. Teşkilat içindeki devrimci unsurlarla bağlantı kurmak, onlara yardımcı olmak. Parti yönetim kademelerinde görev almak. Örgüt içinde işçi sınıfı ideolojisi hakim oluncaya kadar ve olduktan sonra onu gözbebeğimiz gibi korumak, ama fetiş haline getirmemek. Eleştiriyi ve özeleştiriyi iyi öğrenip onları her yerde kullanmak. Her türlü sekter davranışın, sağ ve sol sapmaların karşısında olmak, küçük burjuva uyuşukluğuna karşı çıkmak, öncü kadrolar yetiştirmek ve proleteryanın örgütüne yönelmek... Bunlar en başta gelmesi gereken görevlerimiz olmalıdır.*

□ **DEVRİMCİ HAREKET İÇİNDEKİ GÖREVLERİMİZ:** **Daha somut olarak görevlerimiz çok ağırdır. Her türlü devrimci işçi hareketlerine katılmak, ekonomik mücadelelerine yardımcı olmak, oralarda işçi sınıfına siyasi bilinç vermeye çalışmak. Yani işçi sınıfı içinde ekonomik, politik, ideolojik mücadeleyi geliştirmek. Sendikal örgütlerini kurmamış işçi gruplarının, özellikle tarım işçilerinin örgütlenmesine çalışmak. Köylü hareketlerine, her türlü toprak, orman, su mücadelesine katılıp onlara gerçek mücadelelerinin yollarını göstermek ve işçi sınıfı ile ittifak yapmalarının gerekliliğini anlatmak. Öğretmenlerin, memurların hareketlerine katılıp onların mücadelelerinin gerekli ama yetersiz, eksikli olduğunu anlatmak, çıkış yolunun işçi, köylü yığınlarıyla ittifak olduğunu sürekli anlatmak. Her türlü antiemperyalist harekette (NATO'yu protesto, 6. Filo'yu protesto, yabancı şirketleri protesto, emperyalizmin kültür alanındaki etkilerini protesto, yabancı üsleri protesto, Ortak Pazar'a hayır...) en ön saflarda yeralıp, bu hareketleri işçi sınıfının ittifaklar programı çerçevesinde kanalize etmek. Düzenden şikayetçi her çeşit eyleme (işsizlik mitingleri, pahalılık toplantıları, susuzluk boykotları, gecekondu hareketleri, işportacı mitingleri gibi) katılmak ve bu hareketlerin gerekli, ama sonuçalıcı olmadığını, esas çözümün ancak işçi sınıfı ile birlikte getirilebileceğini anlatmak. Demokratik öğrenci hareketlerinde, antiemperyalist öğrenci hareketlerinde öncülük yapmak. Gençliğin enerjisini işçi, köylü kitlelerine yöneltmek...**

□ **BÜTÜN İŞÇİ ÖRGÜTLERİNDE GÖREV ALMALIYIZ:** Bütün tutucu ve gerici sendikalarda bile çalışabilmek için bütün imkanları zorlamalıyız. Diğer işçi örgütlerinde görev almalıyız, yenilerini oluşturmalıyız. Kooperatiflerde mücadele vermek, çeşitli kültür ve sanat örgütlerini kazanıp yönlendirmeli, bütün buralarda işçi sınıfı ideolojisinin ve onunla beraber hareketin gerekliliğini yaymalıyız. Gençlik örgütlerinde çalışmalıyız. Sürekli yeni kişiler kazanıp eğitmeliyiz. Çeşitli yayın organlarında sesimizi duyurabilmeliyiz.

□ **İŞÇİ SINIFININ KENDİ MİLİTANLARINI YETİŞTİRMELİYİZ:** *İşçi sınıfının kendi militanlarını, liderlerini oluşturmalıyız. Köylü militanlar yetiştirip, bunlarla sürekli bağlantı kurmalıyız.*

□ **DEVRİMCİ EYLEMİMİZİN BAŞARISI:** **Devrimci eylemimizin başarı ölçüsü, kitlelerle kuracağımız bağlar olmalıdır. Bütün yukarıdaki eylemlerde, kütleyi çok iyi yakalamak, kitlelerdeki dağınık düşünceleri kitle ile beraber toparlayıp sistemleştirmek ve bilimsel sosyalist teoriye en yakın biçimde kitlelere mal etmek, somut hedefler göstermek, halkın anlayacağı tekrarlayacağı somut karikatürlü kampanyalarla, duvar afişleriyle, duvar gazeteleriyle, kitlelerin çok sevdiği, kullandığı deyim ve tekerlemelerle meseleyi anlatmak, kendiliğinden gelme hareket kuyrukçuluğu yapmaktan kaçınmak, ajitasyon ve propaganda yoluyla yeni hareketler kotarmak. Bütün bu hareketlerde yalnız slogan atıcı olmaktan kaçınmak... Propaganda ve eylemde sürekliliği sağlamak. Devrimci disiplini her yerde savunmak. Saflarımızın arılığını korumak, en dikkat edeceğimiz hususlar olmalıdır.**

«Sosyalist bilinç, proleter sınıf mücadelesine dıştan ithal edilmiş bir şeydir... Bilimin taşıyıcısı, proleterya değil, burjuva aydınlar zümresidir.» Böyle olunca, bu bilinci taşıyan küçük burjuva aydınlarının kitlelerle çalışırken, her şeyden önce **«bizim arzularımızdan değil, hattâ tarihi dogmalardan değil, kitlelerin ihtiyaçlarından başlamak»** ilkesini asla unutmamaları gerekir. Propaganda ve örgütlenme mücadele içinde olacaktır. Mücadelemiz, ancak bu yollardan geçtikçe başarıya ulaşacaktır.

Ayrıca, çok çekici sözler söyleyebiliriz. Çok parlak sloganlar atabilir, doğru kararlar alabilir, çok yerinde eleştiri ve özeleştiri yapabiliriz. Ama bütün bunlar, kâğıt üstünde, masa başlarında, sigara dumanlı odalarda kaldıkça, bir hiçtir. **DEVRİMCİLİĞİN ÖLÇÜSÜ, KİTLELERLE BERABER, ONLARDAN ÖĞRENEREK, ONLARA ÖĞRETEREK EYLEMDE BULUNMAKTIR.** Kendimizi, yazıp konuştuklarımızla değil, somut eylemler içinde yaptıklarımızla ve ikisi arasındaki ilişkilerle eleştirmek tek ölçüt olmalıdır. Ve unutmayalım ki, **DEVRİMCİNİN GÖREVİ DEVRİM YAPMAKTIR.**

Türkiye Gerçeklerine Yönelmek

Yukarıdaki ilkelerin çerçevesinde, kısa zamanda açıklık kazandırmamız gereken bir yığın konu, yapmamız gereken bir yığın iş var. Genel olarak tekelci kapitalizm, milli burjuvazi, bürokrasi, küçük burjuvazi, kapitalizm öncesi üretim biçimleri, doğu meselelerine açıklık kazandırmak zorundayız.

Partinin taktik meselelerde, programlarında başarılı olabilmesi için, özel olarak da şu meseleler açıklıkla ortaya konulmalıdır:

Türkiye'de işçi sınıfının nicel durumu, nitelikleri, ekonomik hedefleri, köy ile ilişkileri, sanayileşme ve proleterleşmenin durumu, sendikaların durumu, işçi sınıfını bilinçlendirme yöntemleri, genel olarak nisbi ve mutlak fakirleşme, toprak işgallerinin durumu, tarımda kapitalistleşme ve mülksüzleşmenin durumu, tarım kapitalistlerinin yapısı, gelişen dinci anti-semitizm ve anti-kapitalizm akımlarının durumu, lumpen-proleteryanın durumu, esnaf ve zanaatkârların durumu, şehir küçük burjuvazisinin ideolojik yapısı, emperyalizmin Türkiye'deki stratejisi ve örgütlenmesi; Doğu meselesinin ayrıntılı biçimde ortaya konulması, emperyalizmin Ortadoğu'daki durumu, düşmanlarımız emperyalist ülkelerdeki çelişkilerin ve proleteryanın durumu, Türkiye'deki bütün karşı-devrimci örgütlenmeler ve taktikleri, partinin geçmişteki hataları ve içinde bulunduğu durum, teşkilat üstüne yeni teklifler, somut eylemler...

İşte yapmamız gerekenler!..

Bütün sosyalistleri göreve çağırıyoruz.

DEVRİMCİNİN GÖREVİ DEVRİM YAPMAKTIR!
SOSYALİSTLER ARASI TARTIŞMA VE BİRLİK.
SOSYALİSTLER ARASI ELEŞTİRİ VE BİRLİK.
DOSTLARIMIZA KARŞI ÇAĞRI VE SÜREKLİ ELEŞTİRİ.
DÜŞMANLARIMIZA KARŞI AMANSIZ MÜCADELE.

görüşler

İşte CHP demokrasisi

□ Bir meclis düşünün... Orada çoğunluk olan bir iktidar grubu, bir de muhalefet grubu var.

Muhalefet grup sözcüsü gündemdeki mazbata hakkında görüşünü belirttikten sonra mazbatanın tehirini talep ediyor, konu evvelce çok tartışmalara sebep olduğu için bir yanlışlık yapılmaması için meclis üyeleri tarafından iyice incelenmesini istiyor. Fakat tehir teklifi çoğunluk grubunca reddediliyor.

Bu arada muhalefet grubu sözcüsü usul hakkında söz istiyor. Çoğunluk Grubu mensubu meclis başkanı ona söz vermiyor. inzibat heveslisi komandoları muhalefet sözcüsünün ve üyelerinin üzerine çullanarak tekme tokat meclisten atıyorlar.

Bu meclis, 1969 Türkiye'sinin, son ayının 29'undaki İstanbul Belediye Meclisi'dir. Muhalefet üyelerini tekme tokat dışarı atan, muhalefeti bela olarak niteleyen, usul hakkında dahi söz vermeyen çoğunluk grubu, CHP'dir. Dayakla sindirilmek istenen ise TİP'tir.

Ve bir gün önceki gazetelerin manşeti: **«Demokrasi düşmanlarına ve kaba kuvvete CHP karşıdır.»** İmza: Genel Sekreter Bülent Ecevit.

Peki Bay Ecevit, bacağımdaki on santim uzunluğunda iki tekme çürüğü ve meclisten tekme tokat dışarı atılışımız kaba kuvvet değil de ne? Tek kelime ile barbarlık!

CENGİZ YÜKSEL
(TİP Belediye Mec. Üyesi)

Kara bir gün daha

□ **Bir işçimiz daha şehit oldu. Vuran kim? Polis. Neden vurdu? Evet, aynı sınıftan bu iki insanı birbirine kırduran, vurduran, kahrettiren aradaki bu kahpe kim? Kardeşi kardeşe düşman eden, aynı geçim uğrunda didinen, sömürülen sınıfın iki insanını birbirine yediren, kahpe kasığında yatan bu düzenin yarattığı soysuz kapitalist, gayrimilli burjuva, şunu iyi bilesin ki, sırtını dayayarak seni sen eden bu düzenden faydalanman uzun sürmeyecektir.**

Sen mesut ol... Sen müsterih uyu kardeşim...

Sen ve senin gibiler, bu davanın tarihine altın yazılarla geçeceksiniz. Dökülen kanlarınız Türkiye işçi tarihinin sembolü olacaktır. Ölümünle elinden düşen bayrağı hedefine vardırmak için kapıp hedefe koşan çok. Evet! Düşülecek, kalkılacak, gene düşelecek, fakat mukaddes emanetimiz olan bu bayrak bir gün gelecek, gönderine takılacaktır. Bundan hiç şüphen olmasın, aziz şehit kardeşim.

NEBİL SEZER
(Şehremeni — İstanbul)

Emperyalizme Karşı Ortadoğu Devrimci Çemberi Kurulmalıdır

Bugün Türkiye'de, İran'da, Irak'ta, Lübnan'da, Filistin'de, Arabistan'da, Mısır'da emperyalizme karşı savaş verilmektedir. Bu ülkelerin bir kısmında ilerici, anti-emperyalist iktidarlar başa geçmiş ve emperyalizmin nüfuzunu tasfiye etme yolunda etkin çalışmalara girişmişlerdir. Ama bu ülkeler dahil, bütün Ortadoğu'daki temel mesele yığınların aktif olarak kavgaya sokulması, işçi ve köylülerin örgütlenmesini sağlayarak işçi sınıfı ideolojisi öncülüğünde halk savaşlarının gerçekleştirilmesidir. Bu nedenle, Ortadoğu'da proleter ideolojisi, bugün öncü durumda olan küçük burjuva ideolojisinin yerini almalı, şovenist eğilimlere karşı dikkatli olunmalı, etnik gruplar ve azınlıklar meseleleriyle, devrimci meseleler arasında bir birlik sağlanmalıdır.

□ Ortadoğu devrimci çemberini kurmak yolunda çalışalım

Ortadoğu'da emperyalizme karşı ortaya çıkan bugünkü bölgesel durumu biz Ortadoğu devrimci çemberi olarak adlandırıyoruz. Bu çember, Türkiye, İran, Suudi Arabistan, Yemen, Umman, Aden, Kuveyt, Lübnan, Mısır, Ürdün, Filistin, Kıbrıs, Irak ve Suriye'yi içine almaktadır, Ortadoğu devrimci çemberi, Ortadoğu'daki devrimcilerin emperyalizme karşı oluşturdukları çemberdir. Ortadoğu'da emperyalizme kesin darbe, bu çemberin güçlülüğü oranında vurulabilecektir.

Filistin komandolarının kurtuluş mücadeleleri, 1969'un son günlerindeki Rabat Toplantısı ve dört hücumbotun İsrail tarafından kaçırılması olayları da göstermektedir ki, Ortadoğu, 1970 yılının en hareketbölgelerinden biri olacaktır. Bu hareketliliğin merkezi, hiç şüphesiz, Filistin'dir. Filistin'deki kavga, egemen güçler tarafından bugüne kadar hep Arap-Yahudi meselesi olarak gösterilmiştir. Oysa bu mesele, tüm Ortadoğu ülkelerinin meselesidir. Emperyalizm, Ortadoğu'daki çıkarlarını hammadde ve mamul madde pazarlarını, petrol kaynaklarını gözden çıkarmadan ne Kıbrıs'taki üslerini bırakacaktır, ne Türkiye'den gidecektir, ne de İsrail savaş çılgınlarını sonuna kadar desteklemekten vazgeçecektir. Bunun için Filistin Meselesi kendi içinde bir mesele olarak değil, emperyalizmin en yoğun faaliyet alanı olan Ortadoğu Devrimci Çemberi içinde ele alınmalıdır.



□ Ortadoğu halklarının savaşı emperyalizm ve onun maşası kolonyal siyonizme karşıdır

Bugün İsrail siyonist kolonyalizminin (bölgesel yayılmacılık) ve başta Amerika ile İngiltere olmak üzere emperyalizmin ortak bir hedefi vardır. Amaçlarına ulaşabilmek için Ortadoğu'daki ülkeleri çok zayıf bir durumda ve bölünmüş olarak tutabilmek. Emperyalizm, amaçlarını gerçekleştirebilmek için bir yandan İsraili desteklemekte, öte yandan İsrail'e küfreder görünen gerici Arap hükümetlerini elinde tutmak istemektedir. Bu karışık politika, Ortadoğu'da egemenliklerini sürdüren gerici hükümetlerin ve onu elinde tutan egemen sınıfların işine yaramaktadır. Tek hedef olarak İsrail Devleti'nin yıkılmasını gösteren ve bunun için de sürekli olarak silahlanan bu oligarşiler, gerçekte kendi durumlarını, statükoyu korumaktan başka bir şey yapmamaktadırlar. Ama bu durum, Haziran 1967 yenilgisiyle değişmiş ve su üstüne çıkmıştır.

□ Emperyalizm ile kolonyalizmin yanında egemen sınıflarla da mücadele unutulmamalıdır

Günümüzde Ortadoğu devrimcileri bir yandan emperyalizme ve onun maşası siyonist kolonyalizme karşı savaşırlarken, öte yandan da egemen sınıflara karşı savaşmak zorundadırlar. İşte bu noktada milli mücadele ile sınıf mücadelesi iç içe girmekte ve ayrılmaz bir bütün oluşturmaktadır. Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi gibi marksist-leninist örgütlerin ortaya çıkışı, bu durumun sonucudur.

Bugün eğer Ortadoğu'da emperyalizme ve siyonizme karşı bir birlik kurulacaksa, bu birlik, Arap düzenleri arasında değil, Ortadoğu halklarının silahlı örgütleri ile Ortadoğu yığınlarının proleter öncüleri arasında kurulacaktır. Ve bu birliği sağlayacak olan ideoloji de, küçük burjuva milliyetçiliği değil, proleter ideolojisi olacaktır. İşçi ve köylülerin örgütlenmesini sağlamak ve işçi sınıfı ideolojisinin öncülüğünü gerçekleştirip halk savaşlarını muzaffer kılmak tek çıkaryol olarak görünmektedir.

□ Emperyalizm ahtapotunun bir kolunun kesilip bir ülkeden kovulması yeterli değildir

Öte yandan, Ortadoğu Devrimci Çemberi içinde etnik meseleler de hayli önem kazanmaktadır. Özellikle son zamanlarda Irak ve Suriye'de gelişen Kürt hareketleri, Kıbrıs'taki Türk-Rum anlaşmazlığı çok dikkatle ele alınmak zorundadır. Örneğin Kıbrıs'ta «Böl ve Yönet» politikası izleyerek Kıbrıs halklarını birbirine düşüren, bir yığın örgüt ve siyasi parti kurduran emperyalizme karşı devrimcilerin çok değişik taktikler kullanması gerekmektedir. Ortadoğu Devrimci Çemberi içinde devrimciler, bütün ırkçı, şovenist eğilimlere karşı amansız bir mücadele vererek devrimci safların etnik meseleler yüzünden dağılmasını önleyip, **«ulusların kendi kaderlerini tayin etme»** ana ilkesi etrafında, **«halkların kardeşçe ve özgürce bir arada yaşaması»** ilkesini savunarak, azınlıklar meselelerine devrimci birlik ve dayanışma içinde çözümyolları aramak zorundadırlar. Bu gelişim içinde Türkiye devrimcileri, Türkiye'nin doğusundaki hakim çelişkinin Türk ve Kürt halkları arasında olmayıp, Türk ve Kürt emekçi halklarıyla emperyalizmin işbirlikçisi durumundaki Doğulu ve Batılı egemen sınıflar arasında olduğu gerçeğinden yola çıkarak Doğu meselesine eğilmeli ve meseleyi Ortadoğu Devrimci Çemberi içinde ele almalıdırlar.

Emperyalizm Ortadoğu'da bir ahtapot örneği kollarını yaymış, Ortadoğu ülkelerini sömürmekte, İsrail siyonizmi aracılığıyla Ortadoğu'da köprübaşını sağlamlaştırmağa çalışmaktadır. Ayrıca en gerici ideolojileri destekleme, özünden saptırılmış gerici bir dinci ideolojiyi Suudi Arabistan'daki Aramco gibi uluslararası şirketler yoluyla örgütlemeğe çalışmaktadır. ABD öncülüğündeki emperyalizm, bir yandan Ortadoğu ülkelerini ekonomik olarak sömürüp onları tekelci kapitalizmin bir parçası haline getirirken, bir yandan da bu ülkelerdeki devrimci ve anti-emperyalist bütün hareketleri en başından bölmek, hedefinden saptırmak için her türlü tedbiri almaktadır. Ortadoğu'daki emperyalizmin bir kolu kesilse bir ülkeden emperyalizm kovulsa bile, ahtapot bir süre sonra komşu ülkelerdeki diğer kollarıyla o ülkeyi tekrar kuşatacaktır.

Amaç, Ortadoğu'da emperyalizmi bütün kendine bağlı unsurlarıyla beraber yoketmek olmalıdır. Bu gerçek karşısında, Ortadoğu'daki devrimcilerin dayanışma içinde bulunmaları şarttır. Bu amaçla Ortadoğu devrimcilerinin zaman zaman bir araya gelip, milli özellikleri ve unsurları göz önünde tutarak, devrimci kavganın bütün stratejik ve taktik meselelerini tartışıp, emperyalizme kesin darbeyi vurmak yolunda bölgesel ortak hedef ve taktikleri görüşmeleri gerekir. Bunun için Ortadoğu devrimcileri Ortadoğu ülkelerinin:

1. *Sosyo-ekonomik yapıları,*
2. *Sosyalist güçleri ve örgütleri,*
3. *İşçi-köylü hareketleri,*
4. *Milliyetçi hareketleri,*
5. *Solcu görünen devrimleri,*
6. *Öğrenci hareketleri,*
7. *Emperyalist güçler karşısındaki yerleri,* hakkında kısa zamanda

bilgi edinmek zorundadırlar. (ANT Dergisi, bundan böyle bu konularda okurlarına sürekli bilgi verecektir.)

Bütün devrimciler, hep birlikte:

EMPERYALİZME KARŞI ORTADOĞU DEVRİMCİ ÇEMBERİNİ OLUŞTURALIM.

ORTADOĞU DEVRİMCİ ÇEMBERİ İÇİNDE PROLETER İDEOLOJİSİNİ ÖNCÜ KILALIM.

---

14 Arap ülkesinin katıldığı Beşinci Arap Zirve Toplantısı geçtiğimiz haftalarda, Fas'ın başkenti Rabatta yapılmış ve daha önceden beklenildiği gibi, kesin sonuç alınamadan dağılmıştır.

Arap ülkeleri arasında bundan önce, 1964 Haziran'ında Kahire'de, 1964 Eylül'ünde İskenderiye'de, 1965 Eylül'ünde Kazablanka'da, 1967 Eylül'ünde Hartum'da zirve toplantıları yapılmış, ama bazı mali yardım kararları dışında Arap ülkeleri birliğini sağlayacak hiçbir bağlayıcı sonuca varılamamıştı. Bir yanda antiemperyalist dış politika izleyen devletlerin, öte yandan da emperyalist ülkelerin desteklediği gerici devletlerin katıldığı toplantılardan elbette sağlam sonuçlar beklenemezdi. Ne var ki, şimdiye kadar toplantılar, çatışmalar, kulisler, pazarlıklar bir iki bildiri ile sona erdirilip, anlaşmazlıklar dünya kamuoyundan gizlenirken, Beşinci Arap Zirve Toplantısı bu geleneği yıkmış, Arap ülkeleri arasındaki anlaşmazlığı gözler önüne sermiştir.

Beşinci Arap Zirve Toplantısına Fas, Ürdün, Lübnan, Cezayir, Suudi Arabistan, Sudan, Libya, Mısır, Yemen, Güney Yemen, Kuveyt devlet başkanlarıyla, Suriye, Tunus ve Irak delegeleriyle katılmışlar, ayrıca Filistin Kurtuluş Örgütü Başkanı Yassir Arafat başkanlığında bir gurup Filistinli komando da toplantıyı izlemiştir.

Yemen ile Suudi Arabistan arasındaki anlaşmazlığın gündeme alınıp alınmaması 48 saat tartışıldıktan sonra gündem şöyle tesbit edilmiştir: 1) Arap dünyasının bütün güçlerinin harekete geçirilmesi. 2) Filistin

---



YASİR ARAFAT
—Silahlı mücadele şart—



Yılın Olayı

VİETNAM HALKININ ZAFERİ

Geçtiğimiz haftalarda, ABD Başkanı Nixon, Vietnam karşıgerilla teorisyeni Sir Robert Thompson'un tekliflerine uyarak Nisan ayının başına kadar Vietnam'dan 50 000 Amerikan askerinin daha çekileceğini söylemiştir.

ABD'nin Vietnam'daki asker sayısı 1969 Ocak - Haziran ayları arasında 549 500 iken, Ağustosta 524 500'e, Aralık ayında da 484 000'e düşmüştür. Nixon'un bu yeni kararı ile Nisan başında Vietnam'daki Amerikan askerinin sayısı 434 000'e inecektir. Amerikalıların 1970 Nisan - Aralık arasında 230 000 askeri daha geriye çekecekleri söylenmektedir.

ABD'nin Vietnam'dan geriye dönüşü Vietnam halkının olağanüstü zaferidir. Amerikan basını istediği kadar, 1960-70 yılları arasındaki on yılın olaylarını sayarken zırvalasın, son on yılımızın bir tek olayı vardır: Vietnam Halk Kurtuluş Savaşının Zaferi, savaştığı ülkenin 500 000 insanını yürütüp, savaştığı düşman ülkenin Adalet Bakanlığının direğine kendi bayrağını astırtan Vietnam halkının ekonomik politik ve ideolojik zaferi.

Arap Zirve Konferansı Ortadoğu'da safları kesinlikle ortaya çıkardı



Kurtuluş Hareketinin desteklenmesi, 3) İşgal altındaki topraklarda faaliyet gösteren Filistin direnme kuruluşlarına yardımda bulunulması.

Özellikle 1967 toplantısından bu yana Arap dünyasındaki değişmeleri anlatan konuşmalarla başlayan müzakereler devam ettikçe, anlaşmazlıklar yavaş yavaş ortaya çıkmış ve gerici Arap devletlerinden Suudi Arabistan ile Kuveyt'in silahlı mücadele yapanlara yeterli yardımı yapamayacaklarını belirtmeleri üzerine toplantı iyice çıkmaza girmiştir. Önce Irak ve Yemen, sonra Mısır, Libya ve Sudan heyetleri toplantıyı terketmiş ve Beşinci Arap Zirve Toplantısı ortak bir bildiri bile yayınlayamadan dağılmıştır.

«Fiyasko» diye nitelendirilen Beşinci Arap Zirve Toplantısının olumlu sonuçlarını Mısır'ın resmi organı **El Ahram** şöyle sıralamaktadır:

□ Hartum iktisadi uygulama anlaşması yürürlükte kalmış ve Ortadoğu anlaşmazlığı ile diğer Arap devletlerine nazaran daha uzaktan ilgisi olan üç Kuzey Afrika Devleti askeri yardımda bulunmuştur.

□ Toplantıda hiçbir Arap ülkesinin yardım için sıkıştırılmaması ve az yardım yapan ülkelere karşı propaganda kampanyası açılmaması kararlaştırılmıştır.

□ Toplantıda, Ortadoğu ihtilafına diplomatik çözüm aranması yoluna gidilmemiştir, çünkü toplantıya katılmış olanlar diplomatik çözüm için vaktin artık çok geç olduğunu müdriktirler.

□ Suudi Arabistan, Libya ve Kuveyt, Ürdün ve Mısır'ın alacağı silah ve askeri malzemeler için 840 milyon T.L. değerinde yardım vereceklerdir.

Aktif mücadele içinde olan guruplar Beşinci Arap Zirve Toplantısından zaten hiçbir sonuç beklememekteydi. Nitekim, Beyrut'ta yayınlanmakta olan **El Hürriye** Gazetesi'nin, 1.12. 1969 tarihli sayısında Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi'nin yayınlamış olduğu bildiride şöyle denilmekteydi:

«İsrail ve onun destekçisi güçlere karşı çatışmanın şiddetlendirilmesi, ekonominin askerileştirilmesi, toplumun maddi ve beşeri imkanlarını seferber etmek için halk yığınlarının örgütlendirilip, silahlandırılıp, demokratik ögürlüklerinin serbestisi yolunda sınıfsal, siyasal ve askeri alanlarda köklü dönüşümler yapılması, İsrail ve emperyalizme karşı girişilecek uzun vadeli silahlı halk savaşına hazırlanmak için özellikle polis ve ordudaki karşı devrimci güçleri temizlemekle iç durumu düzeltmenin yanısıra tüm Filistin ve Arap Milli Kurtuluş Hareketleri ile ilişkiler kurulması gerektiği halde, küçük burjuva Arap düzenleri bunları yapmadan, Arap Zirve Toplantılarına sığınarak, emperyalizm ile işbirliği halinde ve ona bağlı olan gerici Arap düzenlerinin kulislerinde çözümyolları aramaya, uyuşturucu ve aldatıcı beyanlar peşinde koşmaya başlamışlardır.»

Bir çok ülke Beşinci Arap Zirve Toplantısı'na **«topyekun savaş»** isteği ile gelmek için hazırlık yapıyordu. Ama ABD'nin önceki yıllarda hazırladığı, Sina Yarımadası'nı Mısır'a bırakan, fakat Ürdün ve Suriye topraklarından söz etmeyen barış planını Rusya kanalıyla iki ay önce Birleşik Arap Cumhuriyeti'ne göndermesi, daha çok siyasi çözüm peşinde koşan gerici Arap ülkeleri için bir koz oldu. Nasır, ABD planını **«Arapları parçalamak için tertip edilmis bir manevra»** şeklinde niteleyip reddedince, ABD, Amerika, İngiltere, Rusya, Fransa ile dörtlü barış görüşmelerine girişildi. Öte yandan Mısır'ın silah yardımı alabilmek için Rusya'ya gönderdiği heyetin, silah yerine **«siyasi çözüm»** teklifi ile geri dönmesi Mısır'ın savaş konusunda çok kesin konuşmasını etkiledi.

Gerçekte Beşinci Arap Zirve Toplantısı başarılı olmuştur. Toplantının siyasi açıdan fiyasko olması hiç önemli değildir. Zira parçalanmalar eskiden beri vardı. Parçalanmaların, kamplaşmaların su üstüne çıkması, Arap milli kurtuluş hareketlerinin geleceği açısından çok yararlı olmuştur. Beşinci Arap Zirve Toplantısı ile birlikte dini temellere dayanan bütün birlik yaratma çabaları iyice çökmüş, toplantının sonucu ile birlikte gerek toplantı sırasında, gerekse toplantı sonrasına rastlayan günlerde İsrail'in Arap topraklarını bombalaması, Arap topraklarının ancak ve ancak silahlı bir mücadele ile kurtulabileceği tezini güçlendirmiştir. Bu toplantı ile birlikte ayrıca Mısır ile Cezayir'in arası düzelmiş, Libya'nın da onlara katılmasıyla daha güçlü bir cephe oluşmuştur. Toplantı, Filistin Kurtuluş Örgütü ve silahlı mücadele yapanlar için de çok iyi bir propaganda merkezi olmuş, silahlı mücadelelerin paraca desteklenmesini sağlamıştır. Beşinci Arap Zirve Konferansının bu şekilde sonuçlanması, Arap Halklarının Kurtuluşu yolunda çarpışanlar için ileri bir aşamadır.

Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi

Bilindiği gibi Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, çeşitli örgütlerin birleşmesinden meydana gelmiş bir cephedir. Bu cephe 1967 Haziran Yenilgisi ile kendi içinde sarsıntılar geçirmiş, zamanla bu cepheden kopmalar olmuştur. Kopmalar, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin Haziran Yenilgisini tartıştığı toplantılarda kendilerine ideolojik temeller bulmuştur. Bu toplantılardan sonra sol eğilimleri ile temayüz eden bir grup Demokratik Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ni oluşturmuştur.

Gittikçe gelişen Demokratik Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin amaçlarını şöyle özetleyebiliriz:

Gerilla örgütlenmesi işgal altındaki yerlerde içerden olmalıdır. Gerilla savaşlarının halk savaşına dönüşmesi için halkın bilinçlenmesi, örgütlenmesi ve silahlanması gerekir. Bu da proleter bir örgüt kanalı ile sağlanır. Bu örgüt bir teoriye ve olayları bilimsel açıdan değerlendirme niteliklerine sahip olmalıdır. Örgütün ideolojisi proleter ideolojisi olacaktır.

Ürdün'deki direnme örgütlerinin proleter ideolojisi sahibi olmaları ve Ürdün halkının sınıfsal bilinçlendirilmeleri sağlanmalıdır.

Arap halkları emperyalizme, kapitalizme ve siyonizme karşı bilinçlendirilmelidir. İsrail'e karşı verilecek savaş alanı genişletilmelidir. Çünkü bu savaş tüm Arap ülkelerindeki emperyalizmin çıkarlarına karşı olacaktır. Bu nedenle devrimci Arap örgütleriyle sıkı ilişkiler kurulmalıdır.

Dünya üzerindeki devrimci hareketler birbirini etkiler ve destekler. Zaferleri ve kayıpları birdir. Demokratik Filistin Halk Kurtuluş Hareketi, Üçüncü Dünya ülkelerindeki devrimlerden biridir. Bu nedenle Üçüncü Dünya ülkelerinin gerçek solcu örgütleriyle ilişki kurulmalıdır.

Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi, Ortadoğu'daki devrimci kavga içindeki yeni bir aşama. Ortadoğu halklarının kurtuluşunu müjdeleyen yeni bir harekettir.





FİLİSTİN'DE SİLAHLI ARAP MÜCAHİTLERİ
— Emperyalizme ve müttefiklerine karşı silahlı mücadele —

LİBYA'DA ÜSLER

Libya'nın en kuvvetli adamı Muaammer Gaddafi, geçtiğimiz günlerde Libya'daki Amerikan ve İngiliz üslerini kaldıracağını ilan etmiş ve Wheelus Amerikan Üssü ile Tobruk ve El Aden'deki İngiliz üslerinin boşaltılması için hemen görüşmeler başlamıştır. Gaddafi'nin «toplantılardan sonuç alınamazsa, üsleri zorla zaptederim» sözleri üzerine, ABD yetkilileri «Biz zaten 1971 de kaldıracaktık» diyerek, Libya'nın yeni yöneticileri ile iyi geçinmek niyetinde olduklarını ortaya koymuşlardır.

Muaammer Gaddafi ayrıca, bira ve viskinin yasaklandığını, yollardaki ve duvarlardaki yabancı kelimelerin silineceğini, bazı bankaların millileştirileceğini, İngiltere ile daha önceden yapılan bir askeri anlaşmanın durdurulduğunu açıklamıştır.

Öte yandan Libya İhtilal Konseyi Başkanının, Libya milli gelirinin % 80 ini teşkil eden ve 38 değişik İngiliz ve Amerikan firması tarafından kontrol edilen petrol konusunda çok kesin sözler söylemekten kaçındığı görülmüştür.

Son haberlere göre ABD, Libya'daki üssünü 1970 yılı içinde boşaltacaktır.

SOVYET BÜTÇESİ

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin Yüksek Sovyet'i geçen haftalarda 1517 delege ile toplanarak 1970 bütçesini kabul etmiştir.

Sovyet Rusya'nın 1970 bütçesinde askeri harcamalarda çok az miktarda azaltma yapılmıştır. Toplantılarda Sovyet Başplancısı Nikolai Baibakov, 1970 yılında fabrika işçileri ve hizmetlilerin gelirlerinin % 3, toprak işçilerinin gelirlerinin % 4.6 oranında artacağını söylemiştir. Baibakov'a göre, 15 yıl önce Rusya'daki her 100 ailede 61 radyo, 21 çamaşır makinası, 11 buzdolabı var iken, 1970 yılında bu rakamlar 71, 52 ve 32 ye yükselecektir.

AMERİKA'DA İHTİLAL ANDI İÇİLDİ

Amerika'daki, Demokratik Toplum İçin Öğrenciler Derneği'nin (SDS) en militan kollarından birinin yıllık toplantısında yüzlerce genç düzeni ihtilalci yollardan değiştirmek için ant içmişlerdir.

Polislere karşı yeni yöntemlerin konuşulduğu, yeni şiddet yollarının geliştirildiği toplantıda, SDS Başkanı bütün radikal gurupları, Amerika'daki ırkçı düzeni yıkmak için birliğe çağırmış ve şiddet yollarının artırılacağını söylemiştir.

İTALYA'DA GREVLER

İtalya'da bütün ülke çapına yayılan grevler sona ermiş gibi gözüküyorsa da, çok yakında tekrar bir grev dalgası başlayacaktır.

Çalışma bakanının aracılığı ile günlerdir devam eden müzakereler ve pazarlık sonunda metal işçileri ücretlerine zam, çalışma saatlerinin haftada 40 saate indirilmesi ve iş şartlarının düzeltilmesi gibi isteklerini elde etmişlerdir. Metal işçilerinin zaferi İtalya'daki işçi grevlerinden bir örnektir.

İşçi sınıfı arasındaki kıpırdanmalar bitmiş değildir. Başta ulaşım işçileri olmak üzere, işçiler tekrar seri grevlere girişeceklerdir.

Devrimci Teorinin Işığında Sanatta Devrimci Kavga



Her toplumun kendi politika ve sanat ölçüleri vardır. İkisinin arasındaki ilişki nedir? Soyut, tartışmasız değişmiyen bir politika olduğunu kabul etmediğimiz gibi, soyut, tartışmasız, değişmiyen bir sanat olduğunu da kabul etmiyoruz. Her sınıflı toplumda, her sınıfın kendi özel ve politik ölçüleri vardır. Sınıflar, politik ölçülerini birinci sıraya, sanat ölçülerini ise ikinci sıraya koyarlar. Burjuvazi, sanat değerleri ne kadar yüksek olursa olsun proleter sanat ve edebiyatı reddeder. Proletarya eski ve yabancı yapıtları kendi politik ölçülerine göre değerlendirmeli, onlara karşı devrimci özlerine bakarak tutum almalıdır.

«Biz, politikayla sanatın, özle biçimin, devrimci politik özle olgun sanatçı biçiminin kaynaşmasını istiyoruz. Sanat değeri olmayan yapıtlar, ne kadar devrimci olurlarsa olsunlar, güçsüzdürler. Bu yüzden sapık politik düşünceler taşıyan iyi sanat yapıtlarına olduğu gibi, renksiz, kuru bir biçimde doğru politik düşünceleri savunan kötü sanat yapıtlarına da karşıyız.»

Mao, yukarıdaki düşüncesiyle kültür, sanat ve bunların politikayla ilişkileri konusunda kesin ve düzenli görüşlerini 1942'de Yenan'da yaptığı konuşmalarda ortaya koymaktaydı. Mao'da olduğu gibi, çağdaş bütün devrim liderleri de, kültür ve sanat meselelerini devrim bütünü içersinde ele almakta ve de tavırlarını kesinlikle ortaya koymaktadırlar. Özellikle burjuva kültürü karşısında takınılması gereken tavır, proleter kültürünün oturması gereken temeller ve kitlelerin eğitimi konusunda ülke koşullarını ön planda tutarak sürekli bir ilişkiyi esas almışlardır. Bu sürekli ilişki ayrıca, kültür ve edebiyatın resmi buyruklarla, toptan reddetmelerle sentetik bir şekilde üretilecek bir şey olmadığı görüşünde de belli birleşimlere varılmasını sağlamıştır.

Lenin, kültür-sanat üzerine yaptığı konuşmalarda, neleri yıkmak, nelerden yararlanmak gerektiği konularında devamlı bir açıklık getirmiştir. Tabii bunu yaparken ve tavır alırken de ülkenin subjektiv koşullarını hiçbir zaman gözden ırak tutmamıştır. Bu nedenden, 1908 yılında Otzovist'lere karşı kesin tavır alırken, onlar arasında yer alan Maksim Gorki'nin yanlışlardan kurtulması yönünde devamlı olarak belli bir esneklik içerisinde eleştiri yöneltmiştir. Lenin, 1919 yılında yaptığı bir konuşmada *«... sadece kapitalizmi ezmek yeterli değildir. Kapitalizmin ardında bıraktığı kültürün tümünü özümlememiz gerekir... İşte bu düzeyde karşımıza çıkan görev budur. Bu görevin kendine özgü çelişmeleri vardır. Tıpkı kapitalizmin bir bütün olarak özünde taşıdığı çelişmeler gibi...»* diyerek eski kültürlerden yararlanma konusunda görüşünü belirtmiştir. 1920 yılında yaptığı bir konuşmada ise bu konuya daha geniş bir açıklık getirerek şöyle demiştir:

«... kişi, insanlığın biriktirdiği bilgi hazinesini hazmetmeden de sosyalist olabilir, derseniz, çok büyük bir hataya düşmüş olursunuz. Sosyalizme yol açan bilgilerin tümünü ele almadan sosyalist sloganların ve sosyalist bilimin sonuçlarını öğrenmeyi yeterli bulmak hatalı olur. Marksizm, sosyalizmin insan bilgisinin tümünden ortaya çıktığını gösteren bir örnektir... Marx'ın öğretilerinin neden en devrimci sınıfın milyonlarca on milyonlarca insanının akıllarını ve yüreklerini kazandığını soracak olursanız, bir tek cevap alırsınız: Marx eserlerini, kapitalizm döneminde elde edilen insan bilgisinin temellerine dayamıştır. İnsan toplumunun gelişmesini etkileyen yasaları araştırdı ve ardından kapitalizmin kaçınılmaz şekilde sosyalizme dönüşeceğini anladı. En önemli yanı ise, bu görüşünü, kapitalist toplumu en doğru, ayrıntılı ve derin bir şekilde araştırarak, kendinden önceki bilimin yarattığı herşeyi iyice hazmederek tanıtladı.

Söz gelimi proleter kültürden söz ettiğimiz zaman, bunu aklımızdan çıkarmamalıyız. İnsanlığın bütün gelişmelerinin yarattığı kültürün değişmesini bildiğimiz takdirde proleter kültürü yaratacak duruma gelebiliriz. Proleter kültür ne havadan kapma bir şeydir, ne de kendine kültür uzmanları süsü verenler tarafından yaratılmıştır. Bütün bunlar saçmalıktır. Proleter kültür, insanlığın, kapitalist, bürokrat, toprak ağalarından oluşan toplumun boyunduruğu altında biriktirdiği bilgi hazinesinin mantıksal gelişimi olmak durumundadır.»

Eski kültürden yararlanma konusundaki görüşleriyle Mao, Lenin'e çok yakın açıklamalar getirmektedir. Bu konuda açıklama yaparken kalkındığı nokta ise, Marx'ın genel geçer kural olan *«İnsanlığın hayatını yeni baştan kurmak için eski Yunan kültürünün bile, zaferden zafere koşan sosyalizm için ne büyük bir değer olduğunu anlamayanlar budaladır.»* görüşüdür. Yalnız bu noktada, emperyalizmin uyutma politikası karşısında da uyanık olmak gerekliliğini ortaya koyarak takınılması gereken tavrı şöyle açıklamaktadır: *«Eski kültürün gelişme oluşumunu aydınlatmak ve halkçı özünü benimsemek, yeni milli kültürün gelişmesi, milli duygunun kuvvetlenmesi için zorunlu bir şarttır. Bununla beraber; yabancı memleketlerden gelen her şey, gıdaların geçtiği işlemlerden geçmelidir. Yani gıdalar tükürükle, mide ve bağırsak usareleriyle, ağızda çiğnenip hamur haline gelip, nasıl sindirilen kısım ve atılan kısım diye ikiye ayrılıyorsa, dışardan gelen kültür de buna benzer bir işlemden geçirilmedir. Yoksa dışardan gelen kültürün neyin nesi olduğuna bakmadan bir dikişte yutmaya veya sindirmeğe kalkmamalıyız.»*

Bu görüş, özellikle bizim gibi emperyalizmin bütünüyle kol saldığı ülkelerde hiç gözden uzak tutulmaması gereken bir gerçek olarak ele alınmalıdır. Emperyalizmin kültür alanında da yozlaştırıcı değerlerle ulusal değerleri yoketme politikasına

YAYINEVİ YÖNETİCİLERİ KONUŞUYOR

Türkiye'de devrimci teorinin öğrenilmesinde ve yayılmasında en büyük rolü oynayan kurumlar, hiç şüphesiz, devrimci yayınevleridir. Bazıları tamamen sosyalist teori üzerine, bazıları da aynı konuda zaman zaman yayın yapan bu yayınevleri, sosyalist okurlar tarafından sadece isim olarak tanınmakta, yöneticileri, yayın politikaları ve karşı karşıya bulundukları sorunlar pek bilinmemektedir.

Hazırladığımız bu yazı dizisinde, bundan böyle, her hafta iki devrimci yayınevini okurlarımıza tanıtacağız. Alfabetik sıraya göre bu hafta ilk olarak Ağaoğlu ve Ataç yayınları yöneticileri Mustafa Kemal Ağaoğlu ve Şükran Kurdakul ile yaptığımız konuşmaları sunuyoruz.

AĞAOĞLU YAYINEVİ



Ağaoğlu Yayınevi'nin yönetmeni Mustafa Kemal Ağaoğlu, 31 yaşında. 1962 yılından beri yayın yapıyor. Yayınevinin politikasını şöyle açıkladı:

— Tüm dünyayı ve ülkemizi etkileyen yirminci yüzyılın en mühim olayı sosyalist akımın bugüne varmasını incelemek...Düşünce olarak da, Türkiye'nin politik ve ekonomik sorunlarına arka dönerek değil, inceleyerek çözüm bulunacağına inanıyoruz.

● **Bu politikanızı, yayınlarınız arasında kuracağınız bağ ile somutlaştırır mısınız?**

— Sosyalist düşüncenin ortaya çıkışından Rus İhtilali'ne kadar olan kısmı **«Lenin Petrograt'ta»** adlı kitabımınızla, Michelet'den alarak ihtilale kadar getirdik. Bununla sosyalist akımın düşünce ve politik yapısını inceledik. İki ciltlik **«Marksistler»** adlı kitabımızla bellibaşlı sosyalistlerin fikirlerini ve eylemlerini tanıtmağa çalıştık. **«Paris Komünü»** ile, sosyalist yönetimin gereği olan yönetimin halkın eline geçmesi ve halkın üretim araçlarını denetlemesinin dünyadaki ilk deneyini okuyucuya sunduk. **«Puşkin Üzerine Konuşma»** ile de, Rusya'da ihtilal öncesi aydın-halk ilişkilerini kısa, fakat özlü bir biçimde sunduk.

Sonra sosyalist yöntemin ilk defa uygulama alanına geçişi olan 1917 Ekim'ini **«Dünyayı Sarsan On Gün»** ile ele aldık. **«Kerensky ve Rus İhtilali»** ile ekim ihtilalinin burjuva gözüyle ortaya konuşunu belirledik. İki ciltlik **«Stalin»** ve daha sonra **«Troçki»** ile ihtilalin iki başta gelen kişisini ve devrimi yapan partinin iç çekişmelerinin yanında başarılarını inceledik. Dört ciltlik **«Ve Durgun Akardı Don»** romanını yayınlayarak ihtilal sırasında ve ihtilal sonrasında Rusya'da yeni rejim ile halk arasındaki ilişkileri ortaya koyduk. **«Bitmeyen Kavga»**, **«Umut»**, **«Cumartesi Gecesi, Pazar Sabahı»** ve **«Sosyalizm ve İktidar»** gibi kitaplarla da sosyalist akımın Rusya dışındaki gelişimini inceledik.

● **Yayınlarınız arasında üç ciltle büyük bir hacmi olan Nazi İmparatorluğu'nun yeri nedir?**

— Sosyalizmin karşıtı bir düzen olan faşizmi tanıtmak...

● **Yayınlamakta olduğunuz Milli Mücadele Dergisi hakkında bir açıklama yapar mısınız?**

— **«Milli Mücadele»**, ulusal kurtuluş savaşının bir anlamda günümüze yansımasıdır. Türkiye gibi geri bıraktırılmış bir ülkede, özellikle anti-emperyalist cephenin kurulması gereğine inanıyoruz. Türkiye ulusal kurtuluş savaşı ise, anti-emperyalist mücadelenin ilkelerindendir. Bu mücadelenin başarı ve başarısızlık nedenlerini incelemekte, bürokrat yönetici -halk - ordu ilişkilerini yeni bir açı ve yorumla gözden geçirmekte elbette büyük yarar vardır.

ATAÇ YAYINEVİ



2. Dünya Savaşı sonrasında ve genç yaşta toplumcu mücadeleye katılan ve bunun çilesini çeken Şükran Kurdakul, kitap yayımına 1958'de bir hikaye kitabı yayınlayarak başlamış. **«Yayınevi'nin amacı, o yılın Türk Dil Kurumu ödülü kazanan bu hikaye kitabının yayınından sonraki koşullar doğrultusunda belirlendi»** diyen Kurdakul, bu doğrultuyu yönlendiren yayınlarını şöyle açıkladı:

— Asıl benimsediklerim, 1960'dan sonra yayımladığım kitaplar arasında; kimi birkaç kez basılmış, kimisi üzerine 20—25 övgü yazısı yazıldığı halde (Haydari Kampı) 6—7 yıldır bitmemiş kitaplarla Eylem ve Ataç dergileri. Temel kitap, sanırım, Oskar Lange'nin Ekonomi Politik'idir. Ve çevrilmesine, Muvaffak Şeref'in Eylem'de yayımladığı bir yazı vesile olmuştur. Özellikle son bölümü olan **«Ekonomi Politik'te Akımlar»**ın ekonomi biliminde uzmanlaşmamış okurun da büyük yararına olduğunu sanırım.

● **Kesinlikle izlenmesi gereken kitaplarınız?**

— Değişik eğilimlerdeki okurun (edebiyat ve bilim kitapları açısından demek istiyorum) gereksinmelerini karşılayacağını sandığım küçük-büyük yüzü aşkın eser var. Ne diyebilirim? Ama örneğin **Haydari Kampı**'nın, 1963'ten sonra yetişen gençler tarafından bilinmesini gerekli gördüğümü söyleyebilirim

● *Yayıncıların karşılaştıkları zorluklar ve kitap seçiminde yayıncılar arasında alan bölüşümü konularında ne düşünüyorsunuz?*

— Birkaç sermaye sahibi dışında, yayıncıların tümü, bu işi daha çok ülküleri adına benimsemiş arkadaşlar. Durabilmek için kaçınılmaz bir yarış içindeler. Birinin varlığı, ister istemez ötekinin yokluğu ile güçlenecek. Azaldıkça, kitap seçmede, hazırlamada, yayınlamada (ve satmada...) kalanların rahatlık kazanacakları düşünülebilir. Kitap seçerken bir alan bölüşümüne gitmeleri, kendileri için daha rahat çalışma olanakları sağlıyabilir.

● *Bilimsel yayımların çevirileri konusunda görüşünüz nedir?*

— Bilimsel yayımların hazırlanmasında aceleciliğin iyi sonuçlar vermediğini gösteren örnekler az değil. Kitapları, -ötekilerden- daha çabuk **«piyasaya sürmek»** amacı, düşkünlük halini alırsa, kitabı çıkarmaktaki asıl düşünsel amaca gölge düşürülmesi kaçınılmaz olur. Bu bakımdan, sosyalist öğretinin temel kitaplarını -bunda yeniden belli bir sıra bile gözetilebilir- konularda uzmanlaşmış çeviricilere -belki kurullara- yaptırmak, bu gibi olumsuzlukları önleyebilir.

Bu soruşturmadan yararlanarak, Gün Yayınevi'ni kuran ve yiğitçe atılımlarla ölümü hiçe sayan arkadaşım Mehmet Ali Ermiş'i saygı ile anarım.

yeni kaleler elde etmek isteyeceğini bilerek hareket etmeliyiz.

Cağımızın genç devrimcileri de kültür ve sanat alanında güçlü bir savaş verdiler

Çağımızın genç devrimcileri Che ve Fidel de, çakışan özelliklerle, kültür-sanat ve devrim ilişkilerini ele almışlardır. Devrim içinde ortak militanlıklarını, önce Jose Marti'yi ulusal değeriyle özümleyerek kuran devrimciler, daha sonra aynı çalışmayla Engels - Marx ve Lenin'in öğretilerini özümleyerek pekiştirmişlerdir. Bunu yaparken de yoz burjuva değerlerinin savunucuları karşısında ortak bir cephe kurmuşlardır. Bu konudaki çalışmaları, *«ileri düzeni kurabilmek için insanı da ekonomik temelle beraber değiştirme»* yönünde gelişmiştir. Özellikle halkın değerlerinden yararlanıp onları geliştirme yönünde çalışmak gerektiğini ortaya koyarlarken, karşılıklı bir diyalogla görüşlerini bütünlemişlerdir.

Che Guevara teori-pratik ilişkilerinin bir bütün içersinde ele alınması konusunda görüşlerini şöyle ortaya koymuştur:

«Kuramsal temellerden kalkarak somut başarılar elde ettiğimiz ve tersine, somut araştırmalarımızdan genel nitelikteki kuramsal sonuçlar çıkardığımız ölçüdedir ki, marksizm-leninizm'e ve insanlık davasına önemli katkıda bulunacağız.»

Fidel, bir anlamda ülkenin diyalektiğini yakalamak anlamına gelen bu görüşü açarken, *«Devrimin temel ilkelerinden birisi, sanat-kültür hazinemizin gerçekten halkımıza ait olabilmesi için sanat ve kültürü geliştirtirmek olduğundan, devrim bu alandaki gelişmeye yardımcı olmalıdır. Devrim halkın bütün maddi ihtiyaçlarını karşılamak için bütün koşulların ve güçlerin gelişmesini amaç bildiği gibi, halkın kültürel ihtiyaçlarını karşılıyacak koşulları da hazırlamak görevini de yüklenmelidir,»* demektedir. Che ise bu konunun ele alınmasında yapılması gerekenleri sıralıyarak, *«Bir an önce eksikliğini gidermemiz gereken birşey varsa, o da, sanatta yeni ve özgür araştırmalara fırsat verecek ve devlet desteğinin bol keseden sunduğu kıraç topraklarda kolayca üreyiverecek ayrık otlarını temizleyecek bir ideolojik-kültür mekanizmasıdır,»* sonucuna varıyor.

Çağdaş devrimcilerin devrim öncesi ve devrim süreci içinde kültür-sanat meselesindeki en büyük yaklaşımları, görüldüğü gibi, bu konularla yakından ilgilenmeleri ve sürekli izlemeleridir. Bu davranış objektiv bir birlik doğurmakta, özellikle eski kültür ve sanat değerlerine karşı tepkilerinde belli birleşimlere varmalarına sebep olmaktadır. Üstelik, devrim liderlerinin kültür ve sanat alanındaki dinamik tutumları, ülkelerinin subjektiv özellikleri açısından sürekli yönlendirici, doğru çözüme ulaştırıcı bir tavır içerisinde hareket etmelerine sebep olmaktadır. Lenin'in Gorki olayındaki tutumu, Fidel'in *«batı burjuva ülkücüleri-bölücüler»* karşısındaki tutumu ve Mao'nun kültür ihtilalindeki davranışı çeşitli subjektiv şartları, objektiv olgu bütününde doğru değerlendirmelerinin (yönlendirmelerinin) örnekleridir.

Bu objektiv olgu bütünü esas alınarak, subjektiv koşulları değerlendirme ve yönlendirme, kültür ve de sanat adına günümüz Türkiye'sinde yapılması gerekenin ne olduğunu bize anlatmak için yeterlidir. Buna göre yapılması gerekenlerden biri, bütün yozlaştırıcı emperyalist değerlere karşı çıkmak ve sahte değerlere karşı savaş açmaktır. (Bunu kültür değerlerini yozlaştıran resimli romanlardan, dolmuş plaklarından, akademi öğretimindeki taklitçiliğe kadar geniş bir alan içerisinde ele almalıyız) Ayrıca bu yoz değerlerin ve yozlaştırılmak istenenlerin karşısına ulusal değerlerimizden neleri koyacağımızı ve yaratacağımızı bilmeli, bu çalışmayı yapanlara arka çıkmalıyız.

Doğal olarak bunu başarmak, ekonomik temelli devrimin başarılması kavgası içersinde ele alınmalıdır. Ve devrim süreci içerisinde sanatçıların doğrular açısından belli birleşimlerle tek bir safta toplanmaları gerekmektedir.

Daha önceki dönemde, belli bir süreklilik içinde olmasa dahi, bu görüşü sürdürmüş olan ANT, bundan böyle bu konuda daha sürekli ve tutarlı bir yayını sağlamağa çalışacaktır.



BASIN DİYOR Kİ

Türkiye Solu'na Çıkaryol Önerisi

Yeni yıla girerken Bâbıâli basınında çeşit çeşit yazılar yazılmış, tahminler yapılmış, değerlendirmelerde bulunulmuş, üst perdeden ahkâm kesilmiştir.

Bu yazılardan en gerçekçi ve soldaki kavram kargaşalığı ve çekişmeler karşısında en yol gösterici olanı, Milliyet Gazetesi'nde Refik Erduran'ın yazdığı fıkra olmuştur.

Refik Erduran'ın **«Ne Yapmalı?»** başlıklı fıkrasını okurlarımıza sunuyoruz:

Yıl sonları bazı kişiler eski yıldaki davranışlarının bir muhasebesini yapar ve yeni yıl için birtakım kararlara varırlar.

Kararlara ya uyulur, ya uyulmaz. Ama uyulmasa da öyle bir muhasebenin genel duruma ışık tutma faydası vardır.

Şimdi yalnız bir yıl dönemecinde değil, altmışların sonunda ve yetmişlerin eşiğindeyiz. Ayrıca Türkiye'nin politik kaderi de yeni bir yol kavşağına hızla yaklaşmakta görünüyor. Yani Türk aydınlarının «Ne yapmalıyız, ne yapmamalıyız?» diye iyice düşünmelerinin tam sırasıdır.

Son haftalarda en aktüel konu olarak parlâmentolu rejimin yurdumuza gereklilik derecesi üstünde durulmakta. Pek bir çetrefilliği bulunmayan bu mesele çerçevesinde bazan lâf okadar uzatılıyor, ileri sürülmemiş tezlerin sanki sürülmüş gibi çürütülmesi için öyle dolambaçlı lâkırdı dehlizlerine sapılıyor ki, akılların karışmaması mümkün değil.

Biz görüşümüzü bir kere daha ve en açık biçimde özetleyelim.

Türkiye'de Batı demokrasilerine ancak şekil bakımından benzeyen bir rejimin sayısız tersilik, gerilik ve haksızlığı maskelemekte olduğu doğrudur. Bu dertlerin ancak köklü devrimlerle giderilebileceği, bugünkü parlâmentomuzun o devrimleri gerçekleştiremeyeceği, çekişme sonucunun ergeç sınıflararası güç dengesine bağlı kalacağı da doğrudur.



Ne var ki, aynı derecede doğru olan bir başka nokta da Türkiye'de altta kalmış sınıfların henüz o dengede ağır basacak güç ve bilince erişmekten epeyce uzakta bulunduklarıdır.

Aydınlar devrimlerin ancak direksiyonu olabilirler, motörü değil. Onların görevi kitleler gerekli bilince erişip de devrim yolunu sormağa başladıklarında doğru yönü göstermeğe hazırlanmaktır.

Bugün Türkiye'de kitleler o noktadan nekadar uzaksa, aydınlar da kendi hazırlık görevlerini yerine getirmiş olmaktan okadar uzaktırlar. Gerekli araştırmaların pek azı yapılabilmiş, temel teoriler ve metodlarda anlayış birliğine varmış gruplar belirlenmemiş, en basit güvenlik kurallarına uygun örgütlenmeler bile gerçekleştirilmemiştir.

Bu durumuyla Türk Solunun birkaç saat içinde perişan edilebileceği iddiası boş bir korkutmaca sayılamaz.

Mesele, gerek kitlelerin kendi dâvâlarına sahip çıkacak bilince erişmesi, gerek aydınların onlara doğru yolu gösterecek hazırlıkları gerçekleştirebilmeleri için hangi şartların en uygun ve nispeten emniyetli olduğudur.

Sağladığı biçimsel özgürlükler ve formaliteye bağlılık şartlarıyla parlâmentolu rejimin yararı burada görülüyor işte.

Sınıflararası denge bugünkü durumundayken parlâmentolu rejime paydos denilirse onun yerini devrim olgunlaşmasına daha uygun şartların alacağını ummak ve bu mucizeyi cici cuntalardan beklemek iyimserliği el yardımıyla gerdek hazırlığı derecesine vardırmaktır.

Bu görüşe karşı:

— Yani ne yapalım, faşizm tehlikesinden korkup statükoya boyun mu eğelim, meydanı Demirel'e bırakarak el bağlayıp oturalım mı? sorularıyla çıkmanın da anlamı yoktur.

Böyle sorular devrimciler için miskinlikle münasebetsizlik dışında yol bulunmadığı gibi bir manzı yansıtır ki onun da öyle olmadığı devrimler tarihinden bellidir.

En tuhafı, bu türlü tartışmalara Lenin'in de adının karışması...

Peki: Onun karşılaştığı şartlarla Türkiye'nin bugünkü şartları arasında büyük farklar bulunduğu gerçeğini de bir kenara bırakıp Lenin'i tartışmaya aydınlık getirecek bir örnek sayalım. Sırf tarihteki devrimcilerin en bilinçlisi ve en keskinidir diye...

Düşünelim:

Ülkesinde kitlelerin devrimlere yanaşmadığını gördüğü zamanlarda ne yapmıştır Lenin? Statükoya boyun eğerek el bağlayıp oturmuş mudur? Yoksa düz duvara tırmanmak istercesine şartları zorlayarak «İlle de şimdi birşey olsun» diye iyi niyetli asker gruplarından medet mi ummuştur?

Ne birini yapmıştır, ne ötekini.

Bir yandan bütün güvenlik kurallarına elinden geldiği kadar uyarak devrimcileri örgütlemeğe çalışırken bir yandan da kütüphanelere kapanmış, görüşlerini herkesin kolayca anlayacağı biçimde berraklaştırmış (söz gelimi «Ne yapmalı?» diye bir kitapçık yazmış), çevresindekilerle tartışa tartışa arkadaşlarını o görüşler çerçevesinde birleştirmiş, kısacası kendi üstüne düşen hazırlıkları gerçekleştirmiştir.

Şimdi bırakalım Lenin'i de, kendi durumumuza bakalım.

Bizim aydınlarımız ne yapmalı?

Örgütlenme konusu gazete köşelerinin çerçevesinin de, yetkisinin de dışındadır. Ama öteki hazırlıklar hususu öyle değil.

Aydınlarımız parlâmentolu rejimin bütün imkânlarından —gazete köşelerinde özgürce yazılar yazma fırsatı dahil— yararlanarak Türkiye için çıkar yollar aramalı, bulduklarını birbirlerine ve halka anlatmalı.

Değişik yönlü gruplar daha da belirlenmeli. Bunların önderleri ortaya çıkıp tekliflerini keskin ve pratik çizgilerle ileri sürmeli, söz gelimi «Ne yapmalı?» başlıklı kitapçıklar yazmalı...

Bu en sağlam değil, tek sağlam yoldur.

haftanın karikatürü

Türkiye'den insan manzaraları!

Beş cunta ihtilale hazırlanıyor!

Şu anda henüz kuvveden fiile çıkmayan en az beş ayrı ihtilal hazırlığı olduğuna kalbimi basarım. Bunların hepsi de ya komünist, yada devrimci ideolojilerin hizmetindedir. Kan kokan bildiriler neşrediliyor ihtilal edebiyatı yapılıyor, üniversite ve yüksek okullar cephane ve silah deposu haline geliyor. komünist militanlar gerilla ve bozgunculuk kursları tertipliyor, silahlar atılıyor. Sonra bunlara *«ihtilal fobisi»* **adı veriliyor.**

Hayır! İhtilal fobisi değil. ihtilal hazırlığı var.

Komünistler ve kâfirler birleşerek ihtilal yapmak ve müslümanlara dünyayı zından etmek istiyorlar.

Silah, barut. tüfek, tabanca. mermi mi?

Bunlar bizde de var. Biz de bu lisanla konuşmasını biliriz.

MEHMET ŞEVKET EYGİ
(Bugün — 30.12.1969)

Bâbıâli Basınından Seçmeler

TEKIN ERER **(Son Havadis — 29.12.1969) — Sayın cumhurbaşkanımız belki farkına varmadan iyi niyetle Senato'ya üye yaptığı demokratik rejim düşmanı aşırı sol serserilerini farkettiği anda, bunları Senato'dan kovmalıdır.**

İSMET ORHAN TERZİ **(Sabah — 29.12.1969) — 6. Filo'ya neden düşmandırlar? O filonun temsilcisinin bizim dostumuz olduğu düşmanımızın da düşmanı olduğu için düşmandırlar.**

CİHAD BABAN **(Cumhuriyet — 29.12.1969) — Öyle zannediyorum ki, hiçbir milletin tarihinde hiçbir hükûmet bu kadar açık, bu kadar sarih, bu kadar belli bir kazığı bu kadar alenen yemek için karşısındakilere bu kadar kur yapmış değildir.**

FALİH RIFKI ATAY **(Dünya — 30.12.1969) — Sağ ve solu aynı sertlikte yermeyen hiçbir yazının, hiçbir sözün. hiçbir muhtıranın ciddi bir değeri olamaz.**

BUGÜN GAZETESİ **(30.12.1969) — Grup konuşmasında afaki sualler tarzında bir laf eden sayın başbakanı, lisan öğrenmeğe ve aslını bilmediği tabirleri kullanmamağa davet ederiz.**

BABIALİDE SABAH **(30.12.1969) — Devlet hizmetlerinin ifasında vazife almış kimselerin sokağa dökülmeleri, telafisi imkansız milli felaketlere yol açar. Bugün memleketimiz böyle bir milli felaketin eşiğine getirilmiş bulunmaktadır.**

NİZAMETTİN NAZİF **(Y. İstanbul — 31.12 1969) — Çizmenin koncunu pek geçmişlerdir. Haddinden aşırı bir hırs ve hınç sıçrayışı ile aslâa müsamaha edilemeyecek bir tarzda ve derecede şûur gemlerini azıya almak hatasına tutulmuşlardır. Teessüf ederim demek pek yumuşak kalsa gerek. Kelime bulmalı kelime.**

MEHMET ŞEVKET EYGİ **(Bugün — 31.12.1969) — Kızıl ve Beyaz kâfirlerin mücadelesi biz müslümanlara yüz yıldır beklediğimiz büyük fırsatı verecektir. Yüce rabbimize dua edelim. İlahi farmason kâfirlerle bolşevik kâfirleri birbirine musallat kıl. Azgınları çarpıştıra çarpıştıra helâk eyle.**

ORHAN SEYFİ ORHON **(Son Havadis — 31.12. 1969) — Türk polisi gerçekten fedakâr, kahraman bir polistir. Bazı gazetelerdeki solcuların fıkralarında «Kahraman polis» yerine, «katil polis» diye yazılar çıkıyor. Hangi partiden olursak olalım. Bizim için bu çok ayıp.**

ANT * Haftalık Dergi * Sahibi ve Genel Yayın Müdürü: DOĞAN ÖZGÜDEN * Sorumlu Müdürü: OSMAN S. AROLAT * Teknik Sekreter: İNCİ ÖZGÜDEN * İdare Yeri: CAĞALOĞLU, Başmusahip Sok. Tan Apt. 10/11 - İSTANBUL * Tel.: 27 81 09 * P.K. 934 — Sirkeci - İSTANBUL * Dizgi ve Tertip: İPEK MATBAASI * Klişe: ESER KLİŞE * Baskı: VATAN MABAASI

* Taşra Dağıtımı: HÜRRİYET DAĞITIM A.Ş.—Cağaloğlu-İstanbul, Tel.: 27 38 54 * İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE - Ankara Cad. 84 - İSTANBUL Tel.: 27 89 49 * Abone Şartları: Yıllık 50 Lira, Altı Aylık 25 Lira, Üç Aylık 15 Lira * İlan: Santimi 25 Lira; Yayın ilanları, yüzde 50 indirimlidir * Tam sayfa yayın ilanları 1500, yarım sayfa 800 Lira'dır * Küçük yayın ilanları kelimesi 75 Kuruş'tan kabul edilmektedir.